ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧ. 2.

ΣΦΑΙΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ 7ον — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 357 | ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ | ΑΘΗΝΑΙ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 5 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1925

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7 | ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧ. 2. | ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐσωτερικοῦ, ἐτησία δραχ. 100 — Ἐξωτερικοῦ 1 Λίρα Ἀγγλίας — Ἀμερικῆς Δολλάρια 5

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΟΘΩΝΟΣ ΚΑΙ Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΠΛΑΚΑΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ 5ΗΝ ΜΕΛΙΔΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΟΘΩΝ ΕΠΙΜΕΝΕΙ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΩΝ ΥΠΟΥΡΓΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΠΑΣΠΙΣΤΩΝ ΤΟΥ ΝΑ ΠΑΡΑΙΤΗΘΗ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΝ ΤΗΣ ΩΡΑΙΑΣ ΜΑΡΙΑΣ

1, Ὄθων. 2, Κανάρης, Πρωθυπουργός. 3, Πλαπούτας. 4, Χριστόδουλος Χατζηπέτρος, 5 Γενναῖος Κολοκοτρώνης, ὑπασπισταί· 6, Στρατηγὸς Χάν, ἀρχηγὸς τοῦ Στρατιωτικοῦ Οἴκου τοῦ Ὄθωνος. 7, Βασίλισσα Ἀμαλία.

ΑΙ ΚΑΤΑΚΟΜΒΑΙ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Αἱ Κατακόμβαι οὐδὲν ἄλλο ἦσαν, εἰμὴ ἀρχαῖαι λατομεῖαι, ὁπόθεν οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι ἐπρομηθεύοντο λίθους καὶ ἄργιλλον πρὸς οἰκοδομητικὴν χρῆσιν. Ἐκεῖ κατὰ τοὺς εἰδωλολατρικοὺς χρόνους εὕρισκον ἄσυλον οἱ δοῦλοι καὶ οἱ ἄστεγοι.

Οἱ πρῶτοι χριστιανοί, φεύγοντες τοὺς διώκτας των, ἠναγκάσθησαν νὰ καταφύγουν εἰς τὰς τρώγλας αὐτάς, τὰς ὁποίας ἐπεδιόρθωσαν, ἐπεξέτειναν εἰς τρόπον, ὥστε νὰ φθάνουν ἀπὸ τῆς Ἀππίας ὁδοῦ μέχρι τοῦ μέρους, ὅπου βραδύτερον ἀνηγέρθη τὸ Βατικανόν.

Ἡ κηδεία μιᾶς νέας ἁγίας μέσα στὰ σπήλαια τῶν Κατακομβῶν

Περὶ τὰς ἑξήκοντα εἶναι αἱ Κατακόμβαι, αἵτινες ἀνεκαλύφθησαν μέχρι τοῦδε, ὅλαι εὑρισκόμεναι εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Τιβέρεως. Ἀρχικῶς τὸ ὄνομα «Κατακόμβη» ἐδίδετο μόνον εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦ Ἁγίου Σεβαστιανοῦ. Ἐκεῖ, ἐν τῇ κρύπτῃ τῆς Πλατωνίας, τὰ σώματα τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου ἐτέθησαν ἐν ἀσφαλείᾳ, κατὰ τὴν ἐποχήν, καθ' ἣν ὁ κατὰ τῶν χριστιανῶν διωγμὸς τοῦ Γ' αἰῶνος μ. Χ. εὑρίσκετο εἰς τὸ κατακόρυφον.

Αἱ ἀρχαιότεραι τῶν Κατακομβῶν ἀνέρχονται εἰς τὸν πρῶτον μ. Χ. αἰῶνα, αἱ δὲ νεώτεραι εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ τετάρτου αἰῶνος. Αὗται κατ' ἀρχὰς ἐχρησιμοποιοῦντο ἁπλῶς ὡς τάφοι.

Ἀλλ' ἐπῆλθον οἱ ἄγριοι διωγμοὶ τοῦ Γ' αἰῶνος μ. Χ. καὶ αἱ Κατακόμβαι μετεβλήθησαν τότε εἰς οἰκήματα αὐτῶν, εἰς τάφους ζώντων. Ἐκεῖ μέσα δὲ χιλιάδες χριστιανῶν, συλληφθέντων κατὰ διαφόρους περιστάσεις ὑπὸ τῶν διωκτῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὑπέστησαν μαρτυρικὸν θάνατον, γενόμενοι ἱερὰ καὶ ἁγία ἑκατόμβη.

Οἱ πρῶτοι σκοτεινοὶ κόσμοι τῶν Χριστιανῶν.

Καὶ σήμερον ἀκόμη ἐξακολουθοῦν νὰ διεγείρουν τὴν προσοχὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου οἱ σκοτεινοὶ καὶ δαιδαλώδεις οὗτοι κόσμοι.

Μυριάδες προσκυνητῶν ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ κόσμου ἔρχονται ὅπως γονατίσουν εἰς τὰ ἱερὰ ἐκεῖνα χώματα, τὰ ὁποῖα εἶχον βλαστάνον τὸ ὑπέροχον δένδρον τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Τὸ πρῶτον θαῦμα.

Ὁ ἱστοριογράφος Μάριος Πιέρς, διηγεῖται τὸ ἀκόλουθον γεγονός:

Εἰς περιηγητὴς κατέβη εἰς τὰς Κατακόμβας κρατῶν εἰς τὸ ἕνα χέρι τὸ ἀπαραίτητον φαναράκι, ὅπως βλέπει μέσα εἰς τὸ ἄπειρον ἐκεῖνο σκοτάδι καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἕνα κουβάρι σχοινὶ τοῦ ὁποίου τὸ ἓν ἄκρον εἶχε σκαλώσει εἰς τὴν εἴσοδον τῶν Κατακόμβων.

Ἀφοῦ ἐπροχώρησεν ἐπὶ πολύ, εἶδε τὸ σχοινὶ τελειῶσαν. Ἀλλ' ὁ περιηγητὴς ἦτο περίεργος καὶ ἀπεφάσισε νὰ προχωρήσῃ, ἔχων ὁδηγὸν μόνον τὸ φαναράκι. Ἀφοῦ λοιπὸν ἀπέθεσε κατὰ γῆς τὴν ἄκρην τοῦ σχοινίου, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του μπροστά.

Ἀλλὰ πρὸς ἀτυχίαν του, ἐνῷ ἐπροχώρει, ἐσκόνταψεν εἰς μίαν πέτραν, ἔπεσε καὶ τὸ φανταράκι ἐσβέσθη συντριβέν.

Ὁ δυστυχὴς εὑρέθη εἰς φρικῶδες σκότος. Ἰδρὼς παγωμένος ἔβρεξε τὸ μέτωπόν του.

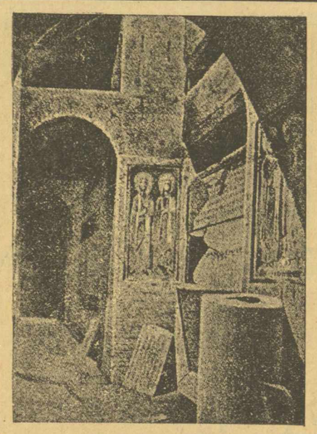

Οἱ μυστικοὶ τάφοι τῶν πρώτων Χριστιανῶν, λαξευμένοι μέσα στοὺς τοίχους.

Εἰς μάτην ἐκραύγασε.

Κανεὶς δὲν τὸν ἤκουε, κανεὶς δὲν ἤρχετο εἰς βοήθειάν του.

Ἡ ἀπελπισία τοῦ ἔδωσε δυνάμεις. Καὶ ριφθεὶς κατὰ γῆς, ἤρχισε συρόμενος νὰ προχωρῇ πρὸς ἓν σημεῖον... Ἀγνοῶν ὅμως ποῦ διηυθύνετο.

Ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον ἡμέραν ἔμεινεν ἐκεῖ μέσα νῆστις καὶ ριγῶν εἰς τὴν σκοτεινὴν καὶ ὑγρὰν ἐκείνην ἀτμόσφαιραν.

Τὴν ἑπομένην ἐξηντλημένος καὶ πεινασμένος. ἐρρίφθη σχεδὸν ἀναίσθητος κατὰ γῆς.

Τί συνέβη ὅμως; Ἕνα θαῦμα — εἶπαν οἱ σύγχρονοί του. Μία σύμπτωσις — θὰ εἴπουν οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι.

Ὅπως δήποτε καὶ ἂν θέλετε νὰ τὸ χασκατηρίσετε, τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐξηντλημένος ἔπεσεν, ἠσθάνθη ἕνα πρᾶγμα.

Ἁπλώνει μετὰ κόπου τὸ ἐξηντλημένον χέρι του καὶ πιάνει μετ' ἀνεκφράστου χαρᾶς τὸ ἄκρον τοῦ σχοινίου, τὸ ὁποῖον τὴν προτεραίαν εἶχεν ἀφήσει ἐκεῖ χάλαω.

Συγκεκινημένος ἀπὸ χαρὰν τὸ ἥρπασε καὶ κατώρθωσε τέλος νὰ φθάσῃ εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας!

ΣΤΗΛΗ ΜΙΚΡΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

20 λεπτὰ ἡ λέξις

ΠΕΣ ΜΟΥ ΓΙΑΤΙ

Τώρα ποῦ ἀγάπησες
πές μου, μικρούλα μου, γιατί
ἐμένα ἀπαρνήθηκες;
πές μου, ἀνάπη μου, γιατί.
Γιατί τάχα ἐξέχασες,
πόσα ἀλλάξαμε φιλιά,
μήπως κι' ἐγὼ μικρούλα μου,
δὲν εἶχα κι ἐγώ, καρδιά;
Τάχα δὲν συλλογίζεσαι,
ἄχ, μικρούλα μου ἐσύ!
Ἄχ, τὴν καρδιά μου ἔχεις πληγώσει.
Πες μου, μικρούλα μου, γιατί;

Εὐσταθίου Πολυζώης

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ,,

Τὸ γραφεῖον τῆς «Σφαίρας» ἀναλαμβάνει τὴν διαβίβασιν ἐπιστολῶν ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς διάσημον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως νοομάντην καὶ πνευματιστὴν διαμένοντα ἐν Ἀθήναις. Πλῆρες φῶς εἰς ὅλα τὰ οἰκογενειακὰ μυστήρια.

Πνευματισμός, ὑπνωτισμός, τραπεζάκι.

Ψυχολογία παντὸς ἀτόμου ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος.

Συγγενόνοιες δι' ἀλληλογραφίας. Ἀπαντήσεις ταχεῖαι καὶ ἀκριβεῖς. Πλήρης μυστικότης. Γράψατε: Νοομάντην, γραφεῖα «Σφαίρας», ἐσωκλείοντες δραχμὰς 10 εἰς ἑκάστην ἐπιστολήν.

Εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λάβουν ἀπαντήσεις δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς καὶ ὄχι διὰ τῆς στήλης καθίσταται γνωστὸν ὅτι, δέον νὰ ἐσωκλείουν εἰς διπλοῦν τὸ ὁρισθὲν ἀντίτιμον.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ:

Ὄμπρον Κ. Α.: Δυστυχῶς δὲν ἔλαβον τὴν μετὰ τοῦ ἀντιτίμου ἐπιστολήν σας. Ὁπωσδήποτε σᾶς ἀπαντῶ: Ἰς τὰ γράμματα θὰ προσδεύετε, ἀλλὰ κατόπιν μεγάλων περιπετειῶν. Πλούσιος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνεται. Θὰ ζήσετε ἀκόμη 28 ἔτη.

Γλυκὺ χαμόγελο, Μειραιᾶ: Τὸ Ταξείδιόν σας δὲν θὰ πραγματοποιηθῇ. Τὸ μέλλον σας οὐχὶ εὐτυχέστερον τοῦ παρόντος σας.

Μαύρην περιστεράν, Ναύπλιον: Γάμον δυστυχῶς δὲν διαβλέπω, ἀλλὰ οὔτε σᾶς τὸν συνιστῶ. Ἡ ἰδιοσυγκρασία σας εἶναι τοιαύτη ὥστε ὁ γάμος θὰ σᾶς βλάψῃ.

Ἀνδρ. Μ. Δημόπουλον, Πειραιᾶ: Τὸ σοινικέψιον δὲν θὰ πραγματοποιηθῇ. Ἡ ἐργασία σας θὰ εὐοδωθῇ. Θὰ ζήσετε ἀκόμη 17 ἔτη.

Ι. Β. Γ., Ἐνταῦθα: Τὸ μέλλον σας πολὺ ζοφερόν. Αἱ ἐπιχειρήσεις σας θ' ἀποτύχουν, λόγῳ τῆς μεγάλης ἐπιπολαιότητος τοῦ χαρακτῆρος σας. Ὁ γάμος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μεταβάλῃ τοὺς δρόμους τῆς ζωῆς σας. Μὴ ζητήσατε νὰ δοθηγήσετε εἰς τὴν ἀποτυχίαν καὶ ἄλλον.

Γέρον τοῦ Μωριᾶ: Ὄνομα μελλούσης συζύγου σας Γεωργία. Γάμος σας μετὰ ἐννέα μῆνας. Ὁ μετὰ τὸν γάμον βίος σας οὐχὶ εὐτυχὴς. Θὰ ζήσετε ἐν ὅλῳ 54 ἔτη.

Δώραν Πειραιωτίσσαν: Γάμον δεύτερον διαβλέπω καὶ μάλιστα συντομώτατα. Ὁ δεύτερος γάμος σας θὰ σᾶς ἀποβῇ εὐτυχέστατος. Οὐδένα ἄλλο γεγονὸς ἀξιοσημείωτον δὲν διαβλέπω.

Μαῦρον Καβαλλάρην: Γάμον δὲν διαβλέπω. Σύζυγός σας δὲν θὰ γίνῃ. Ὁμως ἐκείνη ποὺ ἔχετε κατὰ νοῦν. Πλούσιος δὲν θὰ γίνετε, θὰ εὐτυχήσετε ὅμως καὶ ἄνευ τοῦ πλούτου.

S. B. P., Μήλεσι: Μεγάλη ἐπιτυχία εἰς τὴν ἐπιχείρησιν σας ἐπιτυχήσατε ὅμως νὰ εἰσθε ὀλιγώτερον ἐγωϊστής. Τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο τρέφει ἄπερ ὁρίστον ἀνέπαφον δι' ὑμᾶς. Ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτήν. Ταχέως θὰ προαχθῆτε. Αἱ οἰκογενειακαὶ σας ὑποθέσεις ἔχουν περιπλεχθῆ. Αἱ ἀνωμαλίαι ὅμως αὗαι δὲν θὰ διαρκέσουν ἀκόμη ἐπὶ πολύ.

Μῆλον τῆς ἔριδος, Καβάλλαν: Χαρακτὴρ δύστροπο καὶ εὐμαθής. Θὰ εὐτυχήσετε, ἀλλὰ εἰς πολὺ ἀπώτερον μέλλον. Εἰ τὴν ἐπιχειρηρίν σας θὰ ἐπιτύχετε. Γάμον δὲν διαβλέπω.

G. K. K., Πειραιᾶ, Γ. Α. Γ. Χ: Εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας θὰ ἀπαντήσετε. Σᾶς συνιστῶ νὰ ἐπιδοθῆτε εἰς τὸ ἐμπόριον, ὅπου θὰ εὐδοκιμήσετε.

Ἠλεκτροτεχνίτην: Οὐδεμίαν πρόοδον διαβλέπω εἰς τὴν ἐργασίαν σας.

Παντελέναν Μ., Ἐδεσσαῖδα Amour Ideal, *Ἰρίδα Σ. Δαμπερδῆ Ἀστέρα, Α. Γεωργίου,* εἰς τοὺς ἰδικάς σας ἐπιστολὰς θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές, λόγῳ ἐλλείψεως χώρου εἰς τὸ σημερινόν.

Εἰς τὸ προσεχὲς θ' ἀπαντήσω ἐπίσης καὶ εἰς τὰς ἐπιστολὰς τῶν Δίδων καὶ κυρίων: Τιμοθέου, Τζήντζη, Λυκ. Ὀργυρ, Charles Athas, Γορτυνίου, Γλιούρνα, Ἐρήμου Ἀγεμώης, Νεκρομένου Ὀνείρου, Σκουνίτσας, Α. Κ. Ρ., Kelly P. P. Μαλβίνας, Ἄνθους Ἀμαραντοῦ, Ἀλησμονήτου Θρύλου, Ἐλεονώρας, Χ. Γ., Σμαραγδας Κ.

Γλυκειὰν Μαυρομάταν, σᾶς ἀπήντησα, ὑποθέτω, εἰς τὸ προηγούμενον Φτ., δὲν ἔλαβον τίποτε. *Γ. Ζαφειροπουλον,* ἀποτείνατέ μου οἱαδήποτε ἐρωτήσεις, σαφῶς ὅμως, καὶ ἐγὼ θὰ σᾶς ἀπαντήσω. Ὁ Νοομάντης

ΕΚΕΙ, ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ Π' ΑΓΑΠΟΤΣΕ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΕΝΗ

ὑπὸ LID

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

-Ἐμεινες ὅλην τὴν νύκτα ἐκεῖ;

—Ναι, ὅλην τὴν νύκτα!..

Τὰ βλέφαρα της ξανθῆς Σουλτάνας ἡμιεκλείσθησαν βαθμηδόν, τὰ χείλη της, ἀνακτήσαντα τὸ ζωηρὸν ῥόδινον χρῶμά των, συνεσφίγμενα μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐκ τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ τρόμου, ἀπεσταθησαν βαθμηδὸν ἀπ' ἀλλήλων καὶ αἱ χεῖρές της κατέπεσαν ἀδρανεῖς ἐπὶ τῶν γονάτων της.

Τοῦτο ἦτο σχεδὸν στιγμιαῖον.

Ἡ Χαϊδίν, φοβηθεῖσα μήπως ὁ νεανίας διαγνώσῃ ποῖον κυματισμὸν ὑπέσυρε ἀκαριαῖως ἡ φαντασία της διὰ τῆς, ἰδέας ὅτι αὐτὸς πρέπει νὰ μείνῃ μίαν ὁλόκληρον νύκτα ἐν τῇ ἀγκάλῃ τῆς Ἀϊσέ, ἔσπευσε ἀμέσως νὰ συμπλέξῃ τὰς χεῖρας εἰς ἔκφρασιν καταπλήξεως καὶ ἀνέκραξε μὲ τὴν ἀρμονικὴν φωνήν της:

—Βί ἶ!.. τί τολμῆ!. Καὶ πῶς ἐγνώρισες τὴν Ἀϊσέ;

Ὁ Τιγράν, ἐνθουρυνόμενος ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, περιέγραφε λεπτομερῶς τὴν ἐπίμονον πρόσκλησιν τῆς Ἀϊσέ, χωρὶς νὰ προσθέσῃ καὶ τὴν λεπτομέρειαν τῆς μυστικῆς ἐντολῆς τοῦ Νεοτουρκικοῦ Κομιτάτου.

Διαρκούσης τῆς ἀφηγήσεως ἐκείνης, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ἀρμένιος ἐφρόντισε νὰ δώσῃ τὰ ζωηρότερα χρώματα, τὸ πρόσωπον τῆς ἄθως Σουλτάνας ἤρχισε νὰ παρουσιάζῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Τιγράν παραδόξους ἐκφράσεις. Καθίστατο κατ' ρυθμὸν, ὡς τὸ βελοῦδον τοῦ κανουπέ της, αἰθέριον, ὡχρόν, ἐνῷ αἱ φλέβες τοῦ λαιμοῦ της ἐξωγκούντο μὲ κινδυνον νὰ διαρραγοῦν... Οἱ δακτυλοί της ἄλλοτε συνέσφιγγον ἰσχυρῶς τὰς πτυχὰς της μετξίνης ἐσθῆτος καὶ ἄλλοτε ἐξετείνοντο ἔκλυτοι καὶ κουρασμένοι ἐπ' αὐτῆς, ἐνῷ τὸ πλούσιον στῆθός της, ἀτάκτως ὑπεγειρόμενον, προεδίδε τὴν ταραχὴν τῆς καρδίας τῆς εὐαισθήτου φυλακιομένης.

Ὁ Τιγράν δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀποπερατώσει τὴν διήγησίν του καὶ ἡ πρὸ αὐτοῦ Σουλτανα ἐπαρουσίαζεν ὄψιν κορασιδος ἀποκοιμηθείσης ἡδέως, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν διηγήσεως, εὐφανταστου μαμμης. Ὅτε ἔφθασεν εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ὅπου ἡ Ἀϊσὲ εἶχε μεταβῆ διὰ τελευταίαν φορὰν εἰς τὸ ἐμπορικὸν κατάστημα τῆς ὁδοῦ τοῦ Πειραιῶς καὶ τὴν εἶδεν ἀποκεκαλυμμένην ἐκ τοῦ φερετζὲ ἐντὸς τοῦ πορφυροῦ θαλαμίσκου, ἡ Χαϊδὶν προσήλωσε πρὸς αὐτὸν προκλητικὸν βλέμμα καὶ διέκοψε ζωηρῶς:

—Τὴν εὑρῆκες λοιπὸν ὡραίαν;

—Ναι, Κωνεὶν, πολὺ ὡραίαν.

Ἡ ὡραία Σουλτάνα μόλις ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἕνα στεναγμὸν παραπονοῦ.

—Ἂς εἶναι, ἔκαμε μὲ προφανῆ συγκαταβατικότητα· δίκαιον ἔχεις χριστιανέ... ἡ Ἀϊσὲ εἶναι ὡραία.

Καὶ ἀπορροφημένη ἀπὸ τὴν ἰδίαν της φαντασίαν, ἥτις διηγείρετο ἐκ τῆς ἀφηγήσεως τοῦ ὡραίου νεανίου, χωρὶς νὰ σύνανται νὰ ὑπολογισῃ πλέον τὸ ἐπικίνδυνον τῆς θεσεως της, ἀφῆκε νὰ διοφύγῃ δεύτερος στεναγμός, ἠχηρότερος αὐτὴν τὴν φορὰν καὶ ἐψιθύρισεν, ἠμκλείουσα πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀφίνουσα νὰ στηριχθῇ ἡ κεφαλή της ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν προσκεφαλαιων:

—Ὀγουρλῆ κορῆ! (καλόψυχη γυναῖκα). Λέγε.

Ὁ Τιγραν, ἐνθαρρυνόμενος, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐκ τῆς συγκατοβαικῆς ὀτασεως, ἣν ἐλάμβανεν ἀπέναντι του ἡ φυλακισμένη ἐκείνη γυνὴ ἐφ' ὅσον ἡ διήγησις του προεβαινεν εἰς λεπτομερειας, ἐξηκολουθησε μὲ καταφανεστεραν συγκίνησιν:

—Τὸ ἠξεύρω, Σουλτανα μου, διὰ τὸν ὀθωμανικὸν νόμον, ἔκαμα ἔγκλημα... ὅσον καὶ ἂν ἤθελεν ἡ Ἀϊσέ, ἐγὼ δὲν ἔπρεπε νὰ θελήσω... ὅπως καὶ δὲν ἤθελα εἰς τὰς ἀρχάς, ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὅπως τὴν εἶδα μέσα εἰς τὸ μικρὸν κιμαραλὶ τοῦ ἐμπορίου χωρὶς φερετζὲν νὰ εἶναι γυρμένη ἐπάνω εἰς το διράνι... μὲ τὰ μάτια της μισοσβησμένα καὶ νὰ μὲ σύρῃ ἀπὸ τὸ χέρι κοντά της, τὰ ἔχασα... Ἤτο ἡ πρώτη φορά, Σουλτάνα μου, ποὺ ἔβλεπα γυναῖκα νὰ μοῦ δείχνῃ τόσην ἀγάπην καὶ μοῦ ἐφανη ὅτι ἔγινα ἄλλος ἄνθρωπος. Καὶ ὅμως, πάλιν θὰ ἔκαμνα ἀντιστασιν καὶ δὲν θὰ το ἐπιμελεχόμην ποτὲ νὰ ἔμβω εἰς τὸ χαρεμι τοῦ πασσᾶ, ἀλλὰ...

Ἐδῶ ὁ Τιγραν διεκόπη καὶ παρετήρησε καλῶς τὴν μορφὴν τῆς Χαϊδίν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ξανθὴ ὀδαλίσκη εἶχεν κλείσει ἐντελῶς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐνῷ ἀπὸ τοῦ ἡμιανοικτου στόματος της ἐξήρχετο ἡ ἀναπνοη μετα ουσχεσειας, προοιδομένης ἀπὸ τους ἀτάκτους κυματισμοὺς τοῦ στήθους της. Ἡ στασις ἐκεινη ἔκαμε τον νεανιαν νὰ διακόψῃ τὸν λόγον καὶ νὰ παρατηρήσῃ καλῶς.

—Τί ὡραία ποὺ εἶναι! ἐσκεφθη.

Καὶ ἐξηκολούθει νὰ παρατηρῇ μετὰ θαυμασμοῦ, νομίζων ὅτι ἡ γυνὴ δὲν ἔρλεπεν αὐτόν.

Ἀλλὰ διὰ τὴν φιλαρέσκειαν δὲν ὑπάρχουν ὀφθαλμοὶ κεκλεισμένοι.

Ἡ Χαϊδὶν παρετήρει διὰ μέσου τῶν μακρῶν καὶ σκιερῶν βλεφαρίδων της.

—Μὲ θαυμάζει, ἐσκέφθη· τί ὡραῖος ποὺ εἶναι!

Καὶ μὲ κακὸς προσπεποιημένην ἀπάθειαν ἐπανέλαβε τὴν τελευταίαν λέξιν τοῦ Τιγραν.

—Ἀλλά...

—Ἄχ! Κωνεὶν, πῶς νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ... αὐτὸ δὲν λέγεται εἰς μίαν Σουλτάνα...

—Ὄχι, λέγε!.. λέγε!..

—Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποὺ ἄπλωσε τὰ χέρια της καὶ ἐκόλλησε τὰ χείλη της ἐπανω εἰς τα χείλη μου... καὶ τὰ ἔκρυψε ἐκεῖ κολλημενα... μου ἐφανη ὅτι ἀπὸ μέσα ἀπο τὸ στῆθός μου μου ἐρρόφησεν ὅλην τὴν θέλησιν... ὅλην τὴν δυναμιν τῆς ἀντιστάσεως... διὰ μου παρέλυσε τὴν γλῶσσαν... δὲν ἠμποροῦσα πλέον νὰ τῆς ἀρνηθῶ τίποτε... τίποτε...

—Σιώπα πλέον! ἀνέκραξεν ἡ Σουλτανα ἀνεγειρομένη βιαίως καὶ φέρουσα τὴν χεῖρα της εἰς τὸ στόμα του.

Ὁ Τιγραν ἐκ τῆς ὁρμῆς ἐκεινης ἀνεπήδησεν ἔμφοβος καὶ παρετήρησε τὴν ἐκμανεῖσαν γυναῖκα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΚΑΛΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ὑπὸ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Καϋμένη Μαριώρα, τι ἀφῃρημάδα εἶν' αὐτή! ποῦ ταξειδεύει ὁ νοῦς σου;

Ἀλλ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐφαίνετο ἀρκετὰ διακριτικός, ὥστε νὰ μὴ τὴν πληκτίζῃ, ὅταν δὲν ἦτο μονη.

Ἤμεραν μια ὅμως ἡ Μαριώρα εἶχεν ἐξέλθει μόνη μετὰ τοῦ κοραιου

Ἦτο τετάρτη ὥρα μετὰ μεσημβρίαν, συνήθως δὲ ἐξήρχετο τὴν πρωΐαν, ὥστε εἶχε σχεδὸν πεποιθησιν, ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης δὲν θὰ τὴν παρηκολουθει την ἡμεραν ἐκεινην.

Ἀλλ' ἐνῷ εἰσήρχετο εἰς τὸν βασιλικὸν κῆπον, τῆς ἐφάνη ὅτι διέκρινε τὸ νεανιαν ἐρχομενον ἐκ τοῦ βαθους τῆς ὁδοῦ Κηφισσιας

Ἡ νεανις, ὡχρωσε καὶ ἐτάχυνε τὸ βῆμα, ἐλπίζουσα ὅτι δὲν θὰ κατορθωσῃ νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ εἰς τοὺς ἐλαιμοὺς τοῦ κήπου.

Ἀλλ' ἐνῷ ἐβαδίζε δια τῆς δυτικῆς πλευρᾶς ἐκλέγουσα τὰς σκιερωτέρας διόδους, διεκρινε τὸν νεανιαν κατακόκκινον ἐκ τῆς σπουδῆς, ἐρχομενον πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν.

Παρεκλίνει δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, τῶν ρωθώνων του ἀνοιγοκλειομένων, ὡς κυων ἰχνηλάτης.

Ἡ Μαριώρα ἐτάχυνε περισσότερον τὸ βῆμα καὶ ἐν τῇ ταραχῇ της ἐλησμονησε το κορασιον, τὸ ὁποῖον μεῖναν ὀπίσω ἤρχιζε νὰ φωνάζῃ κλαυσμυρῶς:

—Μαριώρα! Μαριώρα, γιατί μ' ἀφῆκες καὶ φεύγεις; Θὰ τὸ πῶ τῆς μαμᾶς.

Ἡ Μαριώρα ἐστάθη ἐτι στιγμὴν διστάζουσα, ἀλλ' ἔπειτα ἐντραπεῖσα, μὴ θέλουσα νὰ ἴδῃ ὁ ἄγνωστος ὅτι τὸν ἐφοβειτο, ἐπέστρεψε διὰ νὰ παραλαβῇ τὸ κορασιον.

Εὐτυχῶς ὁ Ἀριστοτέλης ἀπολέσας τὰ ἴχνη της, εἶχε στραφῆ πρὸς ἀνατολας διὰ μέσου τῶν πρασιῶν τῶν λεμονοδένδρων.

Καὶ ἡ Μαριώρα, ἐνῷ διὰ της χειρὸς ἐθώπευε τὸ κοράσιον, προέβαλε τὴν κεφαλὴν ἐκ τοῦ ἄκρου λόχμης τινὸς καὶ ἀπεθαύμαζε τὸ λεβέντικον ἀνασημά του.

Ἀλλ ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ ὁποῖος βαδίζων κατεσκόπευε τὰ πέριξ, ἐστράφη ἀποτομως καὶ ἐπροφθασε νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον τῆς νεανίδος, ἥτις τοσον ἐταραχθη, ὥστε ἔφυγε τρέμουσα σχεδὸν καὶ σύρουσα τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον καταπλαγὲν ἐκ τῆς ὁρμῆς ἐκείνης δὲν ἔβλε τὴν ἐλκυστικὴν κραυγήν, ἀλλ' ἐκρέμετο ὡς σταφυλὴ εἰς τον βραχίονα τῆς κόρης, συσφιγγόμενον ὡς ἀδαμαντον, τῶν μικρῶν κνημῶν του καμπτομενων, συμπλεκομενων, συρομένων ἐπὶ τῆς ἄμμου, τοῦ πηλικίου του ἐκφυγόντος ἐκ της σφαλῆς καὶ κρεμασθέντος εἰς τὸν αὐχένα του.

Ἀλλ' ἰδουσα ὅμιλον στρατιωτῶν ἐρχομενον ἐξ ἀντιθέτου διευθύνσεως, ἠναγκασθη νὰ ἀναχαιτισῃ τὴν ὁρμην της, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ στραφῇ πρὸς τα ὀπισω.

Οἱ στρατιωται, ἀφοῦ ἀντήλλαξαν λέξεις τινὰς ταπεινοφώνως, ἐστάθησαν ἐν γραμμῇ ἐγκαρσιως τῆς ὁδοῦ, ἐμποδιζοντες αὐτην νὰ περάσῃ καὶ ἀπευθυνοντες, αὐτῇ χονροειδῆ καὶ ἄσεμα ἐρωτολογήματα.

Ἐνῷ δὲ ἡ νεανις φοβισμένη ἠσυμαζετο νὰ στραφῇ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἠκουσεν ἐπιφώνησις ἠχηρὰ καὶ ἐπιτακτική:

—Ρέ, σε! τ' εἶν' αὐτα;

Οἱ δὲ στρατιῶται καταπλαγέντες ἀφῆκαν τὴν νεανίδα νὰ περάσῃ.

Ἦτο ἐκεῖνος ἡ Μαριώρα ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν του καὶ στραφεῖσα δειλῶς τὸν εἶδεν ἀτενίζοντα τους στρατιώτας μὲ ὀργίλον βλέμμα, ἐνῷ οὗτοι ἐμορμορίζον σορκαστικῶς:

—Ἐθύμωσε γιατί τοὺ εἰπε ἔμμε τὴν ξαδέρφη...

Ἀλλ' ὁ Ἀριστοτέλης δὲν ἀπήντησε τίποτε, σπεύδων νὰ φθάσῃ τὴν νεανίδα καὶ μετ' ὀλιγον ἐβαδίζον πλησιον ἀλλήλων.

Ἡ Μαριωρα ἔβλεπεν ὅτι ἦτο οὐ μόνον ἀδύνατον, ἀλλὰ καὶ γελοῖον νὰ προσπαθῇ νὰ φυγῇ.

Ἄλλως τε ἠσθανετο καὶ εὐγνωμοσύνην τινὰ πρὸς τὸν Ἀριστοτέλην, διότι τὴν εἶχε σώσει ἀπὸ τὴν σκαιοτητα τῶν στρατιωτῶν.

Καὶ τρεμουσα σύσσωμος, ἐκ συγκινήσεως, ἠσθανθη τὸν νεανίαν καταφθάσαντα καὶ παραπορευόμενον.

Ἠσθανετο μόνον την σκιαν του πίπτουσαν ἐπ' αὐτῆς σχεδὸν βαρεῖαν καὶ τὸ βῆμα του τρίζον ἐπὶ της ἄμμου, μη τολμῶσα να ὑψώσῃ πρὸς αὐτὸν τοὺς ὀφθαλμούς.

—Ἐπὶ τέλους!.. εἶπεν ὁ νεανίας. Τόσῳ κακὴν ἰδέαν ἔχεις γιὰ μένα καὶ μὲ ἀποφεύγεις ἔτσι; Τί κακὸ εἶδες ἀπὸ μενα; προσεθηκε, μαλακώσας τὴν φωνήν του καὶ δώσας εἰς αὐτὴν μελαγχολικὸν τόνον.

Ἡ Μαριώρα ἔμενεν ἄφωνος, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς χαμηλωμένους πάντοτε.

—Γιατί μὲ φοβᾶσαι ἔτσι; ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀριστοτέλης. Δὲν εἶμαι θηρίο, οὔτε τρωγω ἀνθρώπους...

—Δὲν εἶπα ἐγώ... ἐψελλισεν ἡ νεᾶνις, μὰ δὲν θελω νὰ μᾶς βλέπουνε μαζῆ Τί θὰ ποῦν ἀπο τὸ σπίτι, ἂν τὸ μάσουνε ἢ ἂν μὲ δοῦνε;

—Ἂν ποτὲ τίποτε, ἔρχεσαι στὸ δικό μας σπιτι... Πᾶμε νὰ καθήσουμ' ἐκεῖ στὸν πάγκο νὰ τα ποῦμε.

—Ὄχι, ὄχι, εἶπεν ἡ νεᾶνις ἀπομακρυνομένη, δὲν μπορῶ νὰ καθήσω, εἶναι περασμένη ὥρα καὶ πρέπει νὰ γυρίσω σπιτι.

—Ἔλα τώρα, γιατί μᾶς βλέπουν καὶ θὰ νομίσουν... Δὲν θὰ καθίσομε πολλὴν ὥραν. Νὰ σοῦ πῶ μόνον ἐκεῖνα ποὺ ἔχω νὰ σοῦ

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ,,

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

Η ΝΤΑΜΕΣ ΤΗΣ ΝΥΚΤΑΣ

Κρῦο πάλε, ρὲ Μανιώ μου ἀνθρακικιά, κρῦο κατὰ γενικιὰ ἀπαίτηση, τὸ ὁποῖο καιρὸς γιὰ δύο κι' ὁ μαγκούφης μονάχος του. Θὰ μοῦ πῆς πὼς εἶναι λίγο ντροπῆς, νέος ἄνθρωπος ἐγώ, νὰ κρυώνω σὰν τὸ σπουργίτη. Τί νὰ κάνῃς ὅμως, ρὲ εἰδωλο, ὅνταν σὲ κατατρέχει ἐκειὰ ἡ φεμινίστρα ἡ ντάμα κούπα; Πῶς ζεστὸς μέσα στὸ χαρτοπαιγνεῖο καὶ φεύγεις κρύος κι' ἀπόκρυος. Καὶ νάχῃς καὶ τὴς ζωντανὲς ντάμες νὰ περιμένουν ἀπὸ λόγου σου προστασία καὶ συντροφιά, σάμπως νάμουν ἐγὼ τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Περιθάψεως. Τὸ κανενλάκι του;. Πρ·χτὲς τὴ νύκτα πούβγαινα παγωμένος ἀπ' τὸ παιγνίδι, νᾶσου καὶ μὲ διπλαρώνει μία πούκανε πὼς μιλάει Γαλλέϊκα.

— Κρυώνετε; μοῦ κάνει.

— Καὶ τί σὲ νοιάζει ἐσένα; τῆς κάνω.

— Ἔχω σόσμα στὸ σπῆτι μου, μοῦ λέει.

— Κατάλαβα, ἀδερφούα μου, τῆς λέω, μὰ ἐγὼ τώρα δὲ ζεσταίνομαι οὔτε μὲ τὴ φωτιὰ ποὔπεσε στὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα. Ἀλεβρουάρ.

— Τοὐλάχιστο δὲν ἔχεις κανὰ πενηντάρι; Αὔριο στὸ δίνω.

— Ἔκλεισε τὸ ταμεῖο τῆς κάνω. Στρὶ τώρα κι' ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο

Ἡ λεγάμενη μ' ἔβριξε, χτύπησε τὸ τακοῦνι της σὴν ἄσφαρτο καὶ διελύθη εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη,

Δὲν τῆς χωνεύω, ρὲ αὐτὲς τῆς ματσαρίδες, τῆς νύχτας. Ὄντας ἔχω λεφτὰ δὲν μπορᾶμο νὰ σταυρώσω οὔτε μία κι' ὄντας δὲν ἔχω μπλοκάρουνε μπροστά μου σὰν ἐπιδημία. Ἀσιχτίρ.

Ὁ Βλάμης

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΚΑΙ Η ΚΟΛΑΣΙΣ ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ

Μέσ' στὴν ὑπόγεια τὴν ταβέρνα
μέσ' σὲ καπνοὺς καὶ σὲ βρισές,
(ἀπάνω στριγγλιζε ἡ λατέρνα),
ὅλη ἡ παρέα πίναμε γρές,
ἔψες σὰν ὅλα τὰ βραδάκια
νὰ πᾶνε κάτου τὰ φαρμάκια.
Σφιγγόταν ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλο
καὶ κάπου ἐρτοῦσε κατὰ γῆς·
ὤ! πόσο βάσανο μεγάλο
τὸ βάσανο εἶναι τῆς ζωῆς!
Ὅσο κι' ὁ νοῦς ἂν τυραννιέται,
ἄσπρην ἡμέρα δὲ θυμιέται.
Τοῦ ἑνοῦ ὁ πατέρας χρόνια δέκα
παράλυτος, ἴδιο στοιχειό·
τοῦ ἄλλου κοντόμερη ἡ γυναῖκα
στὸ σπίτι λυώνει ἀπὸ χτικιό·
στὸ Παλαμῆδι ὁ γυιὸς του Μάζη
κ' ἡ κόρη τοῦ Γιαβῆ στὸ Γκάζι.
—Φταίει τὸ ζαβὸ τὸ ριζικό μας!
—Φταίει ὁ Θεὸς ποὺ μᾶς μισεῖ!
—Φταίει τὸ κεφάλι τὸ κακό μας!
—Φταίει πρῶτα ἀπ' ὅλα τὸ κρασί.
«Ποιὸς φταίει; ποιὸς φταίει;» κανένα στόμα
δὲν τὄβρε καὶ δὲν τὄπε ἀκόμα.
Ἔτσι στὴ σκοτεινὴ ταβέρνα
πίνουμε πάντα μας σκυφτοί·
σὰν τὰ σκουλήκια, κάθε φτέρνα,
ὅπου μᾶς ἔβρει μᾶς πατεῖ:
δειλοί, μοιραῖοι κι' ἄβουλοι ἀντάμα
προσμένουμε ἴσως κάποιο θάμα.

Κ. Βάρναλης

ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ» τὰ περιέχοντα τὰς προηγουμένας συνεχείας τῶν δύο ὑπερόχων μυθιστορημάτων μας «οἱ Ἄθλιοι τῶν Ἀθηνῶν» καὶ τὸ «Μυστικὸν τοῦ Ἀυμένη» πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας πρὸς Δραχ. 2.— ἕκαστον.

ΕΣΕΙΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ,
ΠΟΥ ΔΕΝ ΧΩΝΕΥΕΤΕ ΤΑ ΚΟΜΜΕΝΑ ΜΑΛΛΙΑ
ΞΕΥΡΕΤΕ ΤΙ ΛΕΕΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ;

Μ-κρ-- μ-λλ--
κ-- λ-γ- γν-σ-

Λύσεις, συνοδευόμεναι ὑπὸ μονοδράχμων, γίνονται δεκταὶ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Σφαίρας» μέχρι τῆς 10ης Δεκεμβρίου. Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ φύλλον τῆς 13ης Δεκεμβρίου.

Οἱ ἐσωκλείοντες περισσότερα μονόδραχμα λαμβάνουν περισσοτέρους κλήρους κατὰ τὴν ἐκκύβευσιν πρὸς ἀπονομὴν τῶν βραβείων.

ΒΡΑΒΕΙΑ ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ ΔΕΚΑ

Πρῶτον: Δραχμὰς 100 εἰς μετρητά.
Δεύτερον: Ἕνα ὡραῖο Κινέζικον ἀμπαζούρ.
Τρίτον. Δύο μεταξωτὰ μανδύλια.
Τέταρτον: Μία φιάλη ἀρώματος.
Πέμπτον: Ἕνα ζεύγος καλτσοδέτες.
Ἕκτον: Τὸ βιβλίον Ἐρωτικὴ Ἐπιστολογραφία.
Ἑβδομον: Τρίμηνος συνδρομὴ «Σφαίρας».
Ὀγδοον: Ἕνα κουτὶ λουκουμια.
Ἔνατον: Δύο πλάκες σοκολάτα.
Δέκατον: Μία πριγιαντίνη γιὰ τὰ μαλλιά.

ΜΙΑ ΔΗΛΩΣΙΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Μὴ δυσφορῆτε, σεῖς ποὺ μένετε σὲ μακρυνοὺς τόπους ἐπειδὴ αἱ λύσεις σας θὰ φθάσουνε τυχὸν ἐκπροθέσμως. Ὅσο ἐκπροθέσμως καὶ ἂν φθάσουν, τὰ ὀνόματά σας, ὡς καθυστερησάντων, θὰ δημοσιευθοῦν καὶ θὰ λάβετε μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν δώρων τοῦ κατόπιν διαγωνισμοῦ.

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΤΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ 354 ΦΤΔΛΟΥ ΤΗΣ 14ης ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
(Κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

Λύσεις ὀρθάς, ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας, ἔστειλαν οἱ ἑξῆς:

Ἑλένη Ἀντύπα, Νικ. Βασιλάκης, Στυλ. Ἀστρινός, Παναγῆς Μπεβεζᾶτος (κλῆρ. 2), Ἰουλία Στεργίου (κλῆρ. 5), Γεώρ. Δεδούσης, Δημήτριος Ἀλεβίζος (κλῆρ. 2), Κωνστ. Καναβέλης, Βενέτης Ταβαντζῆς, Κούλα Μαστρογιανοπούλου, Νικ. Πυργακης, Μαρία Νομικοῦ (κλῆρ. 2), Καίτη Σώμου, Παναγ. Μαστρογιανοπουλος, Χ. Γ. Δάλμας, Γεώργιος Καλῆς, Πέτρος Δρακούλης, Τούλα Ἀλεξοπούλου (κλῆρ. 2), Ἀνάργυρ. Ν. Κυριακάκης (κλῆρ. 2), Κωνστ. Εὐγενικός, Θεόδωρος Σινόπουλος, Π. Σταυρίδης (κλῆρ. 2), Ἀλκμήνη Στάμου, Ἀναστ. Τσίγτουρας, Π. Παπανικολάου, Γ. Γερμενῆς (κλῆρ. 10), Μαρία Κουντουρούδα (κλῆρ. 2), Γεώργιος Παντελῆς (κλῆρ. 2), Ἀλέξανδρος Νισβῆς (κλῆρ. 2), Μίμ. Φερέτος, Δημήτριος Τσίμπουρης (κλῆρ. 2), Εὐγενία Πατρίκη, Μύρων Ἰορδανου (κλῆρ. 4), Μαίρη Ἀσπιώτη, Ἰωάν. Μπουρίκας, Μιχαὴλ Ντόλας (κλῆρ. 3). Ἰωάν. Γεωργιάδης (κλῆρ. 2), Εἰρήνη Δάνη, Δέσποινα Πετροχείλου. Μιμης Γιαϊτζῆς, Κατίνα Γιαϊτζῆ, Μαίρη Χατζηκιχάλη (κλῆρ. 10). Πέτρος Μ. Μπεχαρης (κλῆρ. 5), Ἀπόστολος Μ. Γεωργίου (κλῆρ. 5), Κων. Γεωργιάδης, Κων. Ρουτζούνης (κλῆρ.2), Ζαφείριος Γκουσιος (κλῆρ.2).

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ:

Ἰδιαίτερα βραβεῖα γιὰ τὰ κορίτσια ἰδιαίτερα γιὰ τοὺς νέους: Δύο κληρώσεις καθ' ἑβδομάδα. Μία γιὰ τὰ κορίτσια καὶ μία γιὰ τοὺς νέους.

Εὐτυχία Μπελλιέ, Ἰ. Ἀϋφαντῆς (κλῆρ. 10. —Παρατηρήσατε σχετικὴν δήλωσιν μου), Ἀριστομένης Φειδης, Ἀπόστολος Γ. Μαλαθούνης, Β. Παπαϊωάννου, Κλειὼ Μαμάη, Εὐαγ Βιμβακούσης, Μ χαὴλ Φυέρης, Νικόλαος Δασκαλόπουλος. Χρῆστος Π σης, Κων. Μωραΐτης, Εὐστάθ. Κωστα ίνης (κλῆρ. 2), Ἰωαν. Ἀντωνιάδης, Ἰωάν. Γ. Κωνσταντίνου, Γεωργία Διαμαντοπούλου, Δ. Μπε ιάρης, Ἐ. Γρυμματικος, Λ κᾶς Γαβριήλ, Γεώργ. Μιχαη ίδης, Χρῆστ. Παπ ἰωαν υ, Χρῆστος Ἀ. Χαραλα-

(Ἡ συνέχεια τῶν ὀνομάτων εἰς τὴν 7ην σελίδα)

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

Η ΤΡΙΤΗ ΑΓΧΟΝΗ

Πιρδίκου μ' π'λί μ',
Ἰπῆγα μαθὲς κ' ἰγὼ τ'ς προυάλλες στοὺν τόπον
τ'ς ἐκτελέσσους, δηλουνόϊ' στοὺ Γουδί, ὅπ' θὰ
κουπανάγαν τ'ς καταχρησιάδις προὺς γνῶσ'ν κὶ
συμμόρφουσιν.

Ἤξιρα ἀποὺ νουρὶς ὅτ' θὰ κριμάσ'ν
δύγιου ἀποὺ δαύτους,
ἐπ'δῆς οὺ τρίτους εἶχι
μπάρμπα στὴν Κουρώνη κ' ἰπῆρε χάρι.
Φόντας ὅμους ἰζύγουσα
στοὺ ἰκρίουμα, κάνου ἔτο' κὶ γλέπου
τρεῖς κριμάλες. Μέσ' στὴν ὥρα νὰ κ' ἕνα
διοποιὶδιουν ὅτ' εἶχι χαλάσ' ἕνα ζιβγάρι σκαρπίνια γιὰ νὰ πάῃ στοὺ Γουδί, ἰλπίζουντας νὰ βρῇ κὶ τοὺ γονδουχέρι. Ἤρθι κοντά μου κὶ ἀρχίν'σι νὰ μὶ ρουτάῃ:
—Ποῖον θὰ κρεμάσ'ν στοὺ τρίτου σκοινί;
—Νιὰ γυναῖκα, τ'ς κάνου.
—Γυναῖκα; Τὴ Χριστίνα;
—Ὄχι. Τὴν Πιρδίκου.
—Τί ἔκανε αὐτή; Ἔφαε λιφτά;
—Αὐτούνη; Αὐτούνη. διοποιὶς, ἰκόντεψι νὰ φάῃ οὐλόκληρουν τοὺ Σύνταγμα τοὺν Ἰφζάνουν. Κὶ πρῶτα-πρῶτα ἔφαε λιένα μαζῆ μὶ τ'ς φουσταναέλλ'ς, μὶ τὰ τσαρούχια μ' κὶ μὶ τὴν ταμπακέρα μου.
—Κὶ θὰν τὴν κρεμάσ'ν τώρα;
—Ἔτο' λένι.
Μὰ δὲ βαρυέσι! Πιρίμενα νιὰ ὥρα μὰ ποῦ νὰ σὶ κριμάσ'ν, ἔρ'μου. Νιὰ ἰλπίδα ἀκόμα εἶχα γιὰ λόγ' σ', πάει κι' αὐτή. Τώρα νίψου κι' ἀπουφάγαμι.
Οὐρ', δὶ συλλογίσ'κα οὐ ἄραχλους ὅτ' δὶ θὰ βριοκότουν δήμιους νὰ σὶ κριμάσ'. Ὅγοιος σ' ἔβλεπι, ἀντὶς νὰ κριμάσ' ἰσένα, θὰ κριμότουν ἰκειὸς γιὰ νὰ μὴ σὲ ξαναδῇ στὰ μάτια τ'.
Ταῦτα κὶ μένου, γειά σ' κι' ἀντίου μ',

Μήτρους Κουρνόγαλους

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΒΙΝΓΚΟΥ

ΚΒΟ ΒΑΝΤΙΣ

—Μὴν εἶδες τὴ μαιτρέσσα μου;
—Τὴν εἶδα ψὲς ἀργὰ
ποὺ πῆρε ἕνα χρηματιστὴ
καὶ διάβηκε γοργά.
Ἐφούσκωνε-τ' ἀέρι
τὴ φοῦστα τὴν κοντὴ
κ' ἐκράταγε στὸ χέρι
μιὰ νεραντζούλα φουντωτή.

ΤΟ ΛΑΔΙ

Σὰν τί τὸ θέλει ἡ μήτηρ σου
τὴ νύχτα τὸ λυχνάρι,
ἀφοῦ τὸ λάδι τῶχουνε
σὰν τὸ μαργαριτάρι;
Ὅλοι τὸ λάδι τῶκρυψαν
κ' ἐγὼ γιὰ νάβρω τρέχω,
μὰ ὁ λαδᾶς ὁρκίζεται:
—Παρὸλ ντινέρ, δὲν ἔχω.
Γι' αὐτὸ καὶ οἱ καταχρα-
[σταὶ
ποὺ ἴσως μποῦν στὸν Ἅδη
δὲν κατωρθῶσαν οἱ φτωχοὶ
νὰ βγοῦνε λάδι.

Κορίτσια μου ἀλάδωτα,
νὰ σᾶς φιλήσω,

Ο ΣΒΙΝΓΚΟΣ

ΓΕΛΑΤΕ ΚΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ἐκτελοῦντες τα χυδαιοκτυλουργίας, Θαύματα, Φάρσες κλπ. Πρὸς τοῦτο μεταστήσατε τ βιβλίον μας

ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΙΑ ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΙΑ - ΜΑΓΕΙΑ

εἰς τὸ ὁποῖον περιλαμβάνονται τα σπουδαιότερα μυστικὰ τῶν θαυματοποιῶν τὸ ὁποῖα οὔτω θὰ δύναται ἕκαστος νὰ ἐκτελῇ. Το πρωτότυπον οὐτὸ βιβλίον ἀποστέλλεται ἀντὶ δραχμῶν 15. Γράψατε: Πρότυπον Ἐκδοτικὸν Γραφεῖον «Πρόοδος», ὁδὸς Δερβενίων 45-Α Ἀθήνας.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΟΘΩΝΟΣ ΚΑΙ Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΠΛΑΚΑΣ

ΥΠΟ Α. ΑΤΤΙΚΟΥ

Ἀρ. 5. *(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)*

Ὁ Βασιλεὺς Ὄθων, χωρὶς νὰ ταραχθῇ διόλου, ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κάθισμα, ἐπλησίασε τὴν Βασίλισσαν καὶ τῆς εἶπε χαμηλοφώνως:

—Ἐδῶ μέσα δὲν μπορῶ νὰ σᾶς δώσω καμμίαν ἐξήγησιν. Θὰ σὺναντηθοῦμε ἀργότερα.

—Εἶναι αἴσχος, ἐψιθύρισεν ἡ Ἀμαλία κ' ἔρριξεν ἕνα τρομερὸν βλέμμα στὴ δυστυχισμένην Μαρία, ἡ ὁποία, σαστισμένη, εἶχε μαζευθῆ στὴν πολυθρόνα της, παρατηροῦσα γύρω της μὲ ἀγωνία, σὰν νὰ ἤθελε νὰ βρῇ κάποιο μέρος γιὰ νὰ κρυφθῇ.

—Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι θὰ σᾶς δώσω ἀργότερα ἐξηγήσεις, εἶπε πάλιν ὁ Ὄθων στὴν Ἀμαλία, προσπαθῶν νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

—Τὰ γνωρίζω ὅλα. Εἶναι περιττόν.

—Δὲν γνωρίζετε τίποτε. Φαντάζεσθε καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν πράγματα τερατώδη.

—Ὤ, ναί, τερατώδη, εἶπεν εἰρωνικὰ ἡ Βασίλισσα. Ἡ κόρη αὐτὴ...

—Ἡ κόρη αὐτὴ εἶναι ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου ἠθέλησε νὰ μὲ δολοφονήσῃ.

—Εἶχε δίκαιον! ἐψιθύρισεν ἡ Βασίλισσα.

Ὁ Βασιλεὺς ἤρχισε τώρα νὰ χάνῃ τὴν ψυχραιμίαν του.

—Σιωπή, ἐφώναξε. Αὐτὸ ποὺ λέγετε εἶναι πολὺ βαρύ.

—Ὄχι βαρύτερον τοῦ σφάλματός σας.

—Μεγαλειοτάτη, σιωπήσατε, εἶπε τώρα μὲ αὐστηρὰν φωνὴν ὁ Ὄθων. Μὴ δημιουργῆτε σκάνδαλον, τὸ ὁποῖον μόνον Σᾶς θὰ βλάψῃ.

Ἡ Βασίλισσα ἐζήτησε νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὴν Μαρίαν, προφανῶς γιὰ νὰ τῆς ζητήσῃ ἐξηγήσεις, γιὰ νὰ τὴν ὑβρίσῃ, γιὰ νὰ τὴν προσηλακίσῃ ἴσως, ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς μὲ τὸ σῶμά του τῆς ἔφραξε τὴν ὁδόν.

Τότε ἡ Ἀμαλία ἐξεμάνη. Ἄπλωσε τὸ χέρι της διὰ νὰ τὸν σπρώξῃ, διὰ νὰ σπρώξῃ τὸν Βασιλέα. Αὐτὸς ὅμως μὲ μίαν ἀπότομον κίνησιν τοῦ χεριοῦ του τῆς ἔδειξε τὴν πόρτα καὶ τῆς εἶπε μὲ φωνήν, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ ἠκούσθη καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ Βασιλικὸν γραφεῖον:

—Σᾶς διατάσσω ν' ἀπέλθετε.

Ἡ Βασίλισσα ἔτρεμε ἀπὸ τὴν ταραχή της. Ἔρριψεν ἕνα θηριῶδες βλέμμα πρὸς τὴν Μαρίαν, κατόπιν παρεμέρισε τὸ παραπέτασμα καὶ ἐβγῆκεν ἔξω. Ἡ πόρτα ἔκλεισε μὲ θόρυβον.

Ὁ Βασιλεὺς ἐστράφη πρὸς τὴν Μαρίαν, ἡ ὁποία ἐστέκετο τώρα κοντὰ στὸ παράθυρον. Τὴν ἐπλησίασε καὶ εἶδε τὰ μάτια της γεμάτα δάκρυα. Τῆς ἔπιασε τὸ χέρι καὶ τὸ χέρι της ἔτρεμε. Τὴν ἐφίλησε στὸ μέτωπον καὶ τὴν ἠσθάνθη παγωμένην.

—Μὴ σοῦ κάνουν αὐτὰ ἐντύπωσιν, τῆς εἶπε. Αὐτὰ συμβαίνουν πολὺ συχνὰ στὸ Παλάτι. Ἡ Βασίλισσες καμμιὰ φορὰ ἔχουν προσυχότερα ἔνστικτα κι' ἀπὸ τῆς χειρότερες ἀκόμη γυναῖκες τοῦ λαοῦ.

—Ἀφῆστέ με νὰ πέσω ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἐψιθύρισεν ἡ Μαρία, σκουπίζουσα τὰ δάκρυά της. Κάποιο μεγάλο κακὸ θὰ σᾶς συμβῇ καὶ ἡ αἰτία εἶμ' ἐγώ. Δὲν τὴν θέλω πειὰ τὴν ζωή μου.

Ὁ Βασιλεὺς προσεπάθησε νὰ τὴν καταπραΰνῃ.

—Ἔχε ὑπομονήν, ἀγαπητή μου, τῆς εἶπεν. Ἡ περιπέτειές μας ἐτελείωσαν πλέον. Σὲ λίγο καὶ ἐσὺ καὶ ἐγὼ θὰ εἴμεθα ἐλεύθεροι ν' ἀγαπώμεθα καὶ νὰ βλεπώμεθα χωρὶς νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ μᾶς ἐμποδίζῃ. Ἔχε ἐμπιστοσύνην σ' ἐμένα ποὺ σ' ἀγαπῶ τόσο.

—Τὸ ξέρω πὼς μ' ἀγαπᾶτε πολύ, ἀλλὰ φοβοῦμαι, φοβοῦμαι πολὺ τὴ Βασίλισσα. Αὔριο ἴσως νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομίαν νὰ μὲ συλλάβῃ, ἴσως νὰ βάλῃ νὰ μὲ σκοτώσουν. Τὸ καταλαβαίνω ἐγώ. Θὰ μοῦ κάνῃ μεγάλο κακό, ἀφοῦ τὰ ξέρει ὅλα. Ἀλλὰ δὲ μὲ μέλλει γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Γιὰ σᾶς φοβᾶμαι. Ἐγὼ ἂς πάθω ὅ,τι πάθω, φθάνει ἐσεῖς νὰ μὴ πάθετε τίποτε.

Ὁ Ὄθων σ' αὐτά, τὰ γεμάτα ἀφέλεια λόγια τῆς Μαρίας, ἠσθάνθη μιὰ ἀπέραντον στοργὴν νὰ τὸν θερμαίνῃ. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὕρισκεν ὅτι ἀκόμη καὶ ἡ θυσία τοῦ θρόνου του γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ ὑπερόχου ἐκείνου πλάσματος δὲν θὰ ἦτο ὑπερβολή.

Ὤ, πῶς ποθοῦσε τὴν στιγμὴν ἐκείνη μέσα στὸ Παλάτι νὰ μὴ ὑπῆρχε ἄλλος παρὰ αὐτὸς καὶ ἡ Μαρία. Ἐπὶ τέλους ἂς μὴ εὑρίσκοντο καὶ μέσα στὸ Παλάτι. Ἂς ἦσαν κάπου ἀλλοῦ, μέσα σὲ κάποιο μικρὸ σπιτάκι, ἐπάνω στὸ βουνό, κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο, φθάνει νὰ ἦσαν ἐλεύθεροι, φθάνει νὰ ἦσαν εὐτυχισμένοι. Ὄχι! Ἡ Ὡραία Μαρία δὲν ἔπρεπε πλέον νὰ βασανίζεται ἀπὸ τοὺς φόβους, δὲν ἔπρεπε νὰ τρέμῃ τὴν ἀπειλὴν τῆς Βασιλίσσης. Τὰ σίδερα ποὺ τοὺς κρατοῦσαν σκλαβωμένους ἔπρεπε νὰ σπάσουν. Δὲν ἐχρειάζετο ἄλλο παρὰ νὰ θελήσῃ ὁ Βασιλεύς. Καὶ τώρα ἔβλεπε πὼς ἦτο ἀπαραίτητον νὰ θελήσῃ.

—Πήγαινε, εἶπε στὴν Μαρία μὲ ἀποφασιστικότητα. Θὰ πᾷς στὸ σπίτι τοῦ Τζόβενου καὶ θὰ μὲ περιμένῃς ἐκεῖ. Μόλις νυκτώσῃ θὰ ἔλθω καὶ τότε θὰ δῇς πῶς θὰ κανονισθοῦν ὅλα.

Ἡ Μαρία τὸν παρατηροῦσε μὲ μάτια γεμάτα παράπονο.

—Ποῦ νὰ πάω; ἐψιθύρισε.

—Στὸ σπίτι τοῦ Τζόβενου.

—Κι' ἂν μὲ δῇ ὁ ἀδελφός μου;

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Χαρακτηριστικωτάτη τοῦ πνεύματος τῶν ἐγκληματιῶν εἶναι ἡ μανία τὴν ὁποίαν ἔχουν νὰ ἀφίνουν ἐπὶ τοῦ θύματός των κάποιον σημεῖον τῆς τρομερᾶς των πράξεως, καὶ νὰ διευκολύνουν οὕτω τὸ ἔργον τῆς δικαιοσύνης. Ἡ τάσις αὕτη ἔπρεπεν ἐπισταμένως νὰ μελετηθῇ ὑπὸ τῶν φρενολόγων. Ἀντὶ νὰ κρύπτουν τὴν πρᾶξιν των, τὴν ἀποκαλύπτουν, ἀντὶ νὰ σιγοῦν, φωνάζουν.

Ἔχομεν πλεῖστα τοιαῦτα παραδείγματα. Κάποιος Ἰάκωβος Σεμούρ, ἀφοῦ ἔσφαξε ἀγρίως τὴν σύζυγόν του, ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ πτώματός της ὁλόγραφον, τὸ ὄνομά του. Εἰς τὸ Λονδῖνον εὑρέθη ἕνα πτῶμα φέρον τὴν λέξιν «ἐκδίκησις». Ἐπρόκειτο περὶ ἐκδικήσεως ἑνὸς ζηλοτύπου συζύγου. Κάποιος ἐγκληματίας Ἰταλὸς ἀφοῦ πατέσφαξε τὴν ἐρωμένην του, ἐχάραξεν ἐπὶ τοῦ πτώματός της διὰ τοῦ ἐγχειριδίου του ὁλόγραφον τὸ ὄνομά του καὶ κάτωθεν ἔγραφεν: «ἔρως ἢ θάνατος». Ἐκτὸς ὅμως τῶν ὅλως ἀτομικῶν αὐτῶν κρουσμάτων καὶ αἱ μεγάλαι ἐγκληματικαὶ διοργανώσεις μεταχειρίζονται παντοειδῆ σημεῖα. Ἡ ἑταιρεία τῆς «Μαύρης Χειρὸς» ἀποτυπώνει ἐπὶ τῶν θυμάτων της τὴν εἰκόνα μιᾶς χειρὸς μὲ μελάνην μαύρην. Ἡ δὲ ἑταιρεία τῶν Κου-κλούξ, ἀκμάζουσα εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἐχάρασσε ἐπὶ τῶν θυμάτων της διὰ τοῦ ἐγχειριδίου 3 Κ Ἡ ἑταιρεία ὅμως αὕτη χάρις εἰς τὰς προσπαθείας τῆς ἀστυνομίας ἐξηλείφθη σήμερον σχεδόν.

Ἡ ἐγκληματικὴ ἑταιρεία τῶν Οὐαϊτμπόης εἰς τὴν Ἰρλανδίαν μεταχειρίζεται τρόπον πρὸς στιγματισμὸν τῶν θυμάτων τῆς: Ἐγύμνωναν τὸ πτῶμα τοῦ θύματος καὶ ἔσυραν ἐπὶ τῶν νώτων μίαν γαλῆν οὕτω πως, ὥστε οἱ ὄνυχές ἐνεπηγνύοντο βαθύτατα ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης του καὶ ἐσχημάτιζον βαθείας ἀμυχάς. Ἀπὸ τοῦ 1916 μέχρι τοῦ 1919 ἐν Πολωνίᾳ εὑρίσκοντο πολλοὶ Ρῶσσοι ὑπάλληλοι τοῦ κράτους φέροντες ἐπὶ τοῦ σώματός των Σ. Τὸ Σ ἦτο ἀρχικὸν γράμμα τῆς ἑταιρείας τῶν «Στυλέττζι» πολωνικῆς μυστικῆς ἐπαναστατικῆς ἑταιρείας. Ὁ ἰατρος Μάσονερ εὑρέθη νεκρὸς εἰς τὸν θάλαμόν του ἐν Παρισίοις. Ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἔφερεν ἕνα ἀστέρα. Οἱ ἐγκληματίαι συνελήφθησαν ἀλλ' ἠρνήθησαν νὰ δώσουν ἐξηγήσεις περὶ τοῦ συμβολικοῦ ἐκείνου σημείου. Ἕνας νουσοὺς εἰς τὸ Βερολῖνον εἶχε φονεύσῃ ἕνα πελάτην του καὶ ἀφοῦ τὸν ἐφόνευσε τὸν ἐξύρισε καὶ τοῦ ἐπέγραψε: Εἶναι ἡ τελευταία φορὰ ποὺ σὲ ξυρίζω χάρισμα». Τὰ ἐγκληματολογικὰ αὐτὰ φαινόμενα ἔχουν ἀνάγκην μελέτης.

Δόκτωρ Toulouge

—Ὁ ἀδελφός σου δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σὲ δῇ. Ποιὸς ξέρει ποῦ εἶναι κρυμμένος τώρα. Ἄλλωστε δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σὲ βλάψῃ οὔτε αὐτὸς οὔτε κανείς. Στὸ σπίτι θὰ σὲ συνοδεύσῃ ὁ ὑπασπιστής μου καὶ θὰ μείνῃ μαζῆ σου μέχρις ὅτου ἔλθω ἐγώ.

Ἡ Μαρία ἐδίσταζεν ἀκόμη.

—Καταλαβαίνω, εἶπεν ὁ Βασιλεύς. Φοβᾶσαι νὰ βγῇς ἀπὸ δῶ μέσα. Φοβᾶσαι τὴ Βασίλισσα.

—Ναί. Πῶς θὰ τὴν ἀντικρύσω;

—Λοιπὸν ἐμπρός. Θὰ σὲ συνοδεύσω ἐγὼ ὡς τὴν πόρτα.

Ἡ Μαρία μηχανικῶς ἐπροχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. Ἐκεῖ ὅμως ἐστάθη.

—Δὲν μ' ἀφίνατε νὰ πέσω ἀπὸ τὸ παράθυρο, εἶπε μὲ συγκίνησιν. Γιατί νὰ σᾶς βασανίζω ἔτσι;..

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ πῇ περισσότερα. Τὰ χείλη τοῦ Βασιλέως τῆς ἔκλεισαν τὸ στόμα. Τὸ κεφάλι τῆς Μαρίας ἔγειρε στὸν ὦμο του.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἔδιδαν τὸν μεγαλύτερον, τὸν ἱερώτερον ὅρκον: ν' ἀγαπῶνται μέχρι θανάτου.

—Πᾶμε τώρα, εἶπε σὲ λίγο ὁ Βασιλεύς.

Καὶ τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι. Προτοῦ ὅμως περάσουν τὴν πόρτα, ἡ Μαρία ἔφερε τὸ χέρι στὸ λαιμό της. Ἔβγαλε ἕνα μικρὸ σταυρὸ ποὺ κρεμόταν ἀπὸ μιὰ χρυσῆ ἁλυσίδα καὶ τὸν ἔβαλε στὸ χέρι τοῦ Ὄθωνος.

*—Αὐτὸ τὸ σταυρὸ μοῦ τὸν ἐχάρισεν ἡ μητέρα μου πρὶν πεθάνῃ. Εἶναι ἀπὸ τὸν Ἅγιο Τάφο κ' ἔχει

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΣΚΟΤΟΔΙΝΗ ΤΟΥ ΣΙΟΡ ΠΑΜΦΙΛΑ

ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ κ. Α. ΑΒΟΥΡΗ

Ὁ Πάμφιλας δὲν ἔπαιζε χαρτιὰ καὶ ἐκύτταζε τὸ παιγνίδι καθήμενος κοντὰ στὸ γιατρό.

Ὅσον ἐπέρασε ἡ ὥρα ἔγυρε ὁ Πάμφιλας κι' ἀποκοιμήθηκε.

— Γιατρε λέει ἕνας ἀπὸ τὴν παρέα, ὁ Παμφιλας τὰ ξεπούλισε. Ἄκουο ρουχουιτὸ ποῦ κάνει.

— Ἐλάτε, ἀφεντάδες, νὰ κάμουμε τὴ μάντια. Θὰ σβύσουμε τὰ φωτερὰ καὶ θὰ κάνουμε πῶς παίζουμε χαρτία. Θὰ φωναζουμε, θὰ χτυπᾶμε, γιὰ νὰ ξυπνήσῃ ὁ Πάμφιλας, νὰ ἰδῇ θεοσκόταδα καὶ νὰ τὸν πείσουμε πῶς ἐστραβώθηκε.

Ἐσβύσανε τὲς λάμπες, ἐγίνηκε τέλειο σκοτάδι καὶ ἀρχίσανε:

— Καρο!

— Μεγαλήτερη.

— Φα ο μὲ τὸν ἄσο.

— Ἐγὼ εἶνε ἐὸ τρία, δὲν εἶδες τὸ νόημα!

Κ' ἐκτυποῦσαν ὅλοι τα χέρια τους στο τραπέζι. Μὲ τὲς φωνὲς καὶ τοὺς κτύπους, ἐξύπνησε ὁ Παμφιλας καὶ τρίβοντας τὰ μάτια:

— Κωλὲ ἐβουρλιστίκατε, τοὺς λέει, καὶ παίζετε σκοτάδι;

— Ἀφισέ μας, σιὸρ Παμφιλα, καὶ πάρε ἄλλον ἕνα μπούρμπουλα.

— Μωρὲ θεοσκότεινα παίζετε;

— Μεγρα καλα, γιατρέ, καὶ σῶσε ἀπὸ χάμου δύο φύλλα.

Ὁ Πάμφιλας ἀκούοντας νὰ παίζουνε καὶ μὴ βλέποντας παρα ἕνα πυκνὸ σκοτάδι, ἐφοβήθηκε κι' ἐφώναξε:

— Γιὰ τὸ Θεο, γιατρέ, δὲ βλέ.ω.

— Κάμε μου τὴ χάρι, σιὸρ Παμφιλα, ἄφισε ἕνα μομέντο τάστεῖα γιατὶ εἶμαι εἰς τὴν πορτίδα. Βάλε τὴ ντάμα!

— Μωρὲ τί ἀστεια κι' ἐστραβώθηκα, φοβισμένα κι' ἀπελπισμένα ἐφώνιξε ὁ Πάμφιλας. Βοήθεια, Παναγιά μου!

— Ἀλήθεια τὸ λὲς πῶς δὲ βλέπεις; μὲ προσποιητὴ ἔκπληξι τοῦ εἶπε ὁ γιατρος καὶ τοῦ ἔπιασε τὰ χέρια.

— Ἀλήθεια, γιατρέ μου, ἔχασα τὸ φῶς μου! Ὦ! σ φορά μου, συφορέλα μου, μαυρίλα ποῦ μ' ἐπλάκωσε!

— Κουράγιο καὶ δὲν εἶναι τίποτσι. Κάποια πρόσκαιρη σκοτοδίνη ποῦ θὰ περάσῃ. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε βλεπεις τὸ κερί;

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μια δεκάρα, τὴν ἔτριψε δυνατὰ στὸ γόνυ του καὶ τοῦ τὴν ἀπίθωσε καφτὴ εἰς τὰ μάτια.

— Α! γιατρέ, μ' ἔκαψες!

— Βλέπεις;

— Ὄχι.

— Μὴ σκιάζεσαι. Θὰ σοῦ δέσω σφικτὰ τὰ μάτια, θὰ σὲ πάμε ἀγάλια - ἀγάλια σπίτι σου νὰ ἡσυχάσῃς καὶ αὔριο ἀμπονόρα θὰ ἔρθω νὰ σὲ ἐξετάσω.

— Γλύτωσέ με, γιατρέ, στὴ ψυχὴ τσὴ σοραμάμας σου. Ὦ! συφορὰ ποῦ σ' εὕρηκε κακομοίρη Πάμφιλα! κλαίοντας ἔλεγε ὁ Πάμφιλας τὴ στιγμὴ ποῦ τοῦ ἐδένανε σφιχτὰ τὰ μάτια.

Κρατῶντάς τον ὁ γιατρὸς καὶ ἕνας ἄλλος καὶ ξοπίσω ὅλη ἡ παρέα, ποῦ μὲ βία ἐβαστοῦσαν τὰ γέλοια, ἐπήγαινὲ τὸν Πάμφιλα εἰς τὸ σπίτι του.

Μόλις ἡ Παμφιλίνα εἶδε τὸν ἄνδρα της νὰ τὸν ἀνεβάζουνε βαστακτὰ τόσο ἀσκέρι, ἔμπηξε τὲς φωνές.

— Ω: ἀντρούλη μου, τί ἔπαθες;

— Δὲν εἶναι τίποτσι, τῆς λέει ὁ γιατρός. Τὰ μάτια του ἔτσι μομεντάνια κᾶτι ἐπάθανε. Νὰ πέσῃ νὰ ἡσυχάσῃ καὶ αὔριο ἀμπονόρα θὰ ἔλθω νὰ τὸν ἐξετάσω. Πρόσεξε, κυρὰ μου, νὰ πέσῃ ἀνάσκελα καὶ νὰ μὴ κουνήσῃ τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ μὴ λυθῇ τὸ μαντῆλι.

— Ὅπως προστάξῃς, γιατρέ μου. Θὰ γιάνῃ ἡ τζόγια μου;

— Γιατρέ μου, ἀμπονόρα αὔριο νἄχῃς βοήθεια τὸ Θέο, παρακλητικὰ καὶ κλαμένα ἔλεγε ὁ Πάμφιλας.

— Κουράγιο καὶ δὲν εἶναι τίποτσι καρόνια.

— Ἄμποτες, ἄγιε μου Παντελεήμονα, εἶπε ἡ Παυφιλίνα.

Πεσμένος ἀνάσκελα στὸ κρεββάτι ὁ Πάμφιλας, ἐγύριζε σὰν τὸ ψητὸ ἀπὸ ἀπελπισία καὶ φόβο.

Ἡ γυναῖκα του, ὀρθὴ μπροστά του, τὸν παρηγοροῦσε καὶ τοῦ χάδευε τὰ χέρια.

— Κουράγιο, τεζόρο μου, καὶ θὰ περάσῃ. Ἡ κυρὰ ἡ Παντοχαρὰ θὰ κάμῃ ἡ χάρι τσὴ τὸ θᾶμα. Μὴ στενοχωριέσαι καὶ γένεσαι χειρότερα.

— Α! γυναῖκα, ἔχασα τὸ φῶς μου! Τί θὰ γενῶ στραβος; Ἐχάθηκα! Πέθανέ μου!

Μὲ τὴν ἀγωνία, ποῦ ἔκανε ὁ Πάμφιλας, ἐλασκάρισε λίγο τὸ μαντῆλι καὶ ἐξεχώρισε τὸ θαμπερὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ.

— Λύσε μου, γυναῖκα, ὀγλήγορα τὸ μαντῆλι, γιατὶ σὰν νὰ βλέπω λίγο; ἐφώναξε χαρούμενος ὁ Πάμφιλας. Δὲν εἶναι ἀναμμένο τὸ καντῆλι;

— Ὦ! Παντοχαρά μου, κάμε τὸ θᾶμα σου καὶ νὰ σοῦ φέρω ξυπόλυτη μια λομπάδα, ἔλεγε ἡ Παμφιλίνα λυώντας τὸ μαντῆλι.

— Ἄναψε καὶ τὴ λάμπα, εἶπε ὁ Πάμφιλας καὶ ἐκάθησε στὸ στρῶμα.

Ὅταν ἀνάφτηκε ἡ λάμπα κι' ἔβλεπε, ὅπως πρῶτα, ἐκατάλαβε πῶς ἡ παρέα τοῦ ἔκαμε ἀστεῖο, καὶ δαγκάνοντας τὸ δάκτυλο:

— Χαλάλι σας, εἶπε, ποῦ μὲ κάματε νὰ βουρλιστῶ. Ποῦ θὰ μοῦ πᾷς, σιὸρ Κέκο. θὰ τσὴ πληρωθῶ.

— Βλέπεις, ἥλιε μου; τοῦπε ἡ Παμφιλίνα.

— Τὸ μπροκολόζουμο τὸ ἐπέταξες, γυναῖκα;

— Ὄσκε.

— Ἀφησέ το κι' αὔριο νὰ μὴν ἀνοίξῃς καμμιανοῦ, ἂν δὲν σοῦ πῶ.

Τὴν ἄλλη μέρα πρωὶ ὁ γιατρὸς καὶ δύο ἀπὸ τὴν παρέα ἐπήγανε στὸ σπίτι τοῦ Πάμφιλα καὶ ἐκτύπησαν τὴν πόρτα.

— Ἰδὲς ποῖος εἶναι, λέει ὁ Πάμφιλας στὴ γυναῖκα του.

Ἀνοίγει λίγο τὸ παράθυρο ἡ Παμφιλίνα καὶ τοῦ λέει:

— Ὁ γιατρός.

— Πήγαινε νὰ τοῦ ἀνοίξῃς.

Ἔως ποῦ νὰ ντυθῇ ἡ Παμφιλίνα καὶ νὰ κατέβῃ ν' ἀνοίξῃ τοῦ γιατροῦ, παίρνει ὁ Πάμφιλας ἀπὸ τὴν κουζίνα τὴν παδέλα με τὸ μπροκολόζουμο ποῦ ἐβρωμοῦσε φοβερά, ἀνοίγει τὸ παράθυρο ποῦ ἦταν ἐπάνω ἀπὸ τὴ πόρτα καὶ, χύνοντας τὸ βρωμερὸ ὑγρὸ στὸ γιατρὸ ποῦ ἀνύποπτος ἐπερίμενε νὰ τοῦ ἀνοίξουνε, τοῦ εἶπε:

— Μὲ συμπαθᾷς, γιατρε, γιατὶ εἶμαι στραβός!

Ο ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

ΤΟΥ ΛΑΒΕΝΙΑΝ

Κατὰ τὸ 1250 ἕνας τῶν ἀρχαίων ἀρχόντων, ὁ κόμης Ζωμοβόσκυ, ἀφοῦ ἔκτισε ἕνα πύργον ἠθέλησε νὰ τὸν περιτειχίσῃ δι' ἑνὸς ὑψηλοῦ τείχους. Ἤρχισαν τὴν οἰκοδομὴν ἀμέσως. Ἀλλ' ὅ,τι ἔκτισαν εἰς τὸ δεύτερον παιωμα σχιδὸν εἰς τὸ ὕψος τοῦ δωματίου ποὺ ἐκοιμᾶντο τὴν νύκτα, οἱ ἐργασιαι δὲν ἐπροχώρησαν πλέον παρ' ὅλας τὰς προσπαθείας τῶν ἐργατῶν, οἱ ὁποῖοι προσεπαθοῦν ἡμέραν καὶ νύκτα νὰ φέρουν εἰς πέρας τὸ ἔργον. Ὅτι ἔκτιζαν τὴν ἡμέραν ἐκρημνίζετο τὴν νύκτα. Ὁ κομης μανιώδης τότε διὰ τὴν μὴ ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου, τοὺς ἠτείησε διὰ θανατου ἐὰν δὲν ἔτε ειωναν τὸ τεῖχος ἐντὸς δυο μηνῶν.

Τέλος μιαν παραμονὴν Χριστουγέννων ὁ ἀρχηγὸς εἶπεν εἰς τοὺς ἀπελπισμένους ἐργάτας.

— Ἀκούσατε με, συντροφοι δυνάμεθα νὰ σωθῶμεν. Χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐπῆγα εἰς τὴν γραῖαν Μιλζ ν τὴν μάντιν τῆς ὁποίας ἡ κατοικία εἶναι ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ δάσος. Γνωρίζει ολα κα ευρίσκεται εἰς συνενοήσεις μετὰ τοῦ διαβόλου και των πνευμάτων. Τὴν ἠρώτησα διατι δὲν δυνάμεθα να ὑψωσωμεν τὸ τεῖχος.. Ἐ! λοιπόν, σύντροφοι! Πρέπει αὔριον ἡ πρωΐα γυναῖκα που θα ἔλθῃ ἐδῶ ν. μᾶς, εὐχηθῇ τα Χριστούγεννα νὰ κτισθῇ ζῶσα ἐντος τοῦ τειχους· ἄλλως οὐδέποτε, οὐδεποτε, μὲ ἐβεβαίωσεν ἡ Μιλζα, δὲν θὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν κύριον μας.

Καθὼς δὲ εἰξεύρετε ἡ τιμωρια μας θα εἶναι τρομερά. Οἱ κάτοικοι φοβηθέντες ἀλληλοεκτυπαχθησαν! Ἕκαστος ἀπὸ αὐτοὺς ἐσκέπτετο ἐκεῖνην τὴν ὁποιαν ἠγάπα καὶ διελογίζετο ὅτι ἴσως θα ἦτο αὕτη ἡ εἰς θὰ ὑφίστατο τυυιην την τρομεραν βασανον!

Ὁ ἀρχηγὸς των Ὑβὰν μονος ἦτο γαλήνιος. Ἡ μνηστή του κατώκει τόσον μακραν ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐφθανεν ἡ πρωτη. Τὴν ἑπομενην πρωΐαν ἀπο τῆς αὐγῆ., ὅλοι εὑρέθησαν ἐπὶ τοῦ τοιχου, παρατηροῦντες τὴν μακραν ὁδον τὴν λευκὴν να ἐκτεινεται προ αὐτῶν ὡς ἀνοικτον σάβανον ὑπὸ τὴν ἀκηλιδωτον χιόνα. Αἴφνης μια μέλαινα κηλὶς ἐφάνη!

Καὶ ἐφ' ὅσον ἐπερνα ὁ χρόνος ἐπὶ τοσουτον ἐμεγεθύνετο. Μὲ ἀνοικτους τοὺς ὀφθαλμοὺς κολλημένους ἐπὶ τῆς σιλουετας τοῦ ης οἱ ἐργατοι ἀνέμενον νὰ ἴδωσι ποια ἦτο ἡ ὡθουμένη ἀοματως ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης εἰς τὸν θανατον. Ὦ! ἂν ἠδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ αὕτη! Ἀλλ' ὄχι, βαδίζει, βιάζεται, τρέχει σχεδον. Οἱ εὐκίνητοι πόδες της φαίνονται ὡς νὰ μὴ πατῶσι ἐπὶ τῆς χιονος. Τοσον ἡ βια της εἶναι μεγάλη, ἐκεινης ἡ ὁποια νομίζει ὅτι ἔρχεται πρὸς τὸν ἔρωτα, ἐνῷ προχωρεῖ πρὸς τὸν θανατον. Δὲν ἀπεχει πλέον ἡ μέτρα τινα καὶ τέλος τὴν διακρινουν. Ὑπὸ τὴν γαζαν, τὴν ὁποιαν ὁ ἄνεμος ἀπομακρύνει πρὸς στιγμὴν οἱ ἐργαται διακρίνουσι τὸ φαιδρὸν πρόσωπον τῆς Σάσας τῆς μνηστῆς τοῦ ἀρχιτέκτονος. Τὴν εἶδεν καὶ αὐτὸς καὶ αἱ συγμαὶ του συσιέλλονται ἐνῷ οἱ ὄνυχες καταξεσχίζουν τὴν σάρκα... Ἐὰν ἠδύνατο κανεις νὰ τὴν στματησῃ προτοῦ πλησιασῃ...

Εἰς μίαν στιγμὴν ἀπελπισιας ὁ Ὑβὰν ἀνοίγει τὸ στόμα του διὰ νὰ τῆς φωνάξῃ «Γύρισε σπίτι, Σασα μου! Πέσε μπρὸς στὰ εἰκονίσματα... Ἔφυγε, μὴν ἔλθῃς γιὰ νὰ ζητήσῃς τὸ φιλι τοῦ θανατου δοσμενον ἀπὸ τὰ χείλη μου». Ἀλλὰ ἡ τρομακτικὴ θέα τοῦ θανατου αὐτοῦ καὶ τῶν συντρόφων, σφραγίζει τὰ χείλη του. Ἡ Σάσα ἐπλησίασε. Ἔχει ἤδη τὸν ἕνα ποδα της ἐπὶ κλιμακος... Τὴν ἀνέρχεται μὲ ἐλαφρότητα πτηνοῦ. Ἀκόμη τρία σκαλοπάτια ἀκόμη δύο καὶ δι' ἑνὸς τελευταίου πηδήματος ἔφθασε καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἀρχηγοῦ.

— Ὦ! Ὑβάν! Πῶς ἄργεξα γιὰ νὰ εἶμαι ἡ πρωτη ποῦ θὰ σοῦ εὐχηθῇ εὐτυχῆ Χριστούγεννα! Ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ ἀκόμη τάστέρια ἐσπιθηβολουν στὸ στερέωμα. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἔβλεπα να μοῦ γελᾶν, ὡς νὰ ἤθελαν νὰ πάω κοντά τους. Ἀκοῦς τὰ σήμαντα πῶς χαρωπὰ ἠχοῦν... Νά, ἔτσι θα πτυπήσουν, σὲ λίγο, γιὰ τοὺς γαμους μας!! Ἀλλα τί ἔχεις; ἠρώτησε ἡ νεαρὰ κορη βλέπουσα τοὺς μεγαλους ὀφθαλμοὺς τοῦ μνηστῆρός της ἁπλανεῖς καὶ πλήρεις δακρύων. Γιατὶ δὲν μοῦ γελᾷς; Δὲν εἶσαι εὐτυχὴς ποὺ μὲ βλέπεις;

— Ποια τρέλλα, Σάσα! Μονον... δὲν ἐπερίμενα... νὰ... σὲ ἴδω τόσον γοήγορα... Νὰ για τοῦτο εἶμαι ταραγμένος. Ἄκουσε ἀφοῦ εἶναι ἑορτὴ σήμερα, προσέθηκε ὁ νέος μὲ φωνὴν τρέμουσαν θέλεις νὰ παίξωμεν ἕνα παιγνίδι; Θέλεις;..

— Αἱ ἐπιθυμίαι σου εἶναι καὶ ἰδικαί μου. Τὸ γνωρίζεις, Ὑβάν. Τί θέλεις νὰ παίξωμεν; Ἀλλὰ πρὶν φίλησέ με, ἀγάπη μου...

Ἐξ ἐμφύτου ὁ Ὑβὰν ἀπιωθοδρόμησεν. Ἀλλ' ὄχι καὶ τόσον ταχέως, ὥστε ἡ Σασα νὰ μὴ προφθάσῃ νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα φιλὶ ποῦ τὸν ἔκαμε νὰ φριτῆῃ. Μετὰ μίαν στιγμὴν δισταγμοῦ τῆς εἶπε!

— Θὰ σταθῇς ἐκεῖ ἐπὶ τῶν πετρῶν... καὶ.. θὰ κάμω ὅτι θὰ σὲ τειχίσω. Θὰ φαίνεσαι σὰν ἅγιο, σὲ μία λάρνακα! Δὲν εἶναι ἔτσι, Σάσα;

— Κάμε ὅτι ἐπιθυμεῖς, Ὑβάν μου, ἀλλὰ τί ἀλλόκοτος ἰδέα!

— Μὴ φοβᾶσαι, Δὲν θὰ μείνῃς ἐκεῖ παρὰ ἕνα λεπτον. Ἄφησε νὰ κάμω ὅτι σου λέω.

Ἀμέσως τότε ὁ ἀρχιτέκτων ἥρπασε τὴν νεαρὰν κόρην ἀπὸ τὸν βραχίονα τὴν ἐτοποθέτησε καὶ μὲ μανίαν παράφρονος ἤρχισε νὰ κτιζῇ λιθάρια γύρω της, ἐνῷ οἱ κτισται ἔρριπτον τὸν γύψον ὁστις ἐξηραίνετο ἀμέσως ὑπὸ τὸν παγερὸν ἄνεμον. Τὰ γόνατα ἤδη εἶχον καλυφθῆ καὶ ὁ Ὑβὰν ἀκούραστος ἐξηκολούθει νὰ κτιζῇ.

Τὸ τεῖχος ἀνιψοῦται. Πάντοτε ἀνυψοῦται... Τὸ πρόσωπον μόνον τῆς νεαρᾶς κόρης φαίνεται πλέον... Ἐπὶ τοῦ παρθενικοῦ προσώπου της φαίνονται οἱ πρῶτοι σπασμοὶ τῆς ἀγωνίας... Καὶ ὁ Ὑβὰν κτιζει καὶ ὅλο κτιζει.

«Ὑβὰν σὲ ἱκετεύω».. παῦσε αὐτὸ τὸ σκληρὸ παιχνίδι...» Ὁ τεῖχος μὲ πνίγει πλεον... μὲ πιέζει... πεθαίνω...»

Ἀκόμη μία σειρὰ πετρῶν λείπει. τὴν θέτουν καὶ αὐτὴν οἱ ἐργάται ταχέως καὶ τὸ ἀνανδρον κακούργημα συνετελέσθη!

Οἱ ἐργάται τρομαγμένοι τότε κυττάζουν τον ἀρχηγὸν τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ εἶναι τρομερα διεσταλμένοι. Ἡ φωνὴ τοῦ κόμητος, καλοῦσα αὐτὸν νὰ παραδώσῃ τὸ ἔργον, τὸν ἐξυπνᾷ τοῦ τρομεροῦ του ὀνείρου!

— Ἔλα, Ὑβαν! Εἶναι ἁμαρτία νὰ ἐργαζεσθε σήμερα!

Ὁ ἀρχιτέκτων ὑπακοῦων εἰς τὸν ἄρχοντα ἤρχισε νὰ κατέρχεται τὴν κλίμακα. Ἀλλα μετ' ὀλίγα βήματα ἀκούει μιαν φωνὴν ὁπισθέν του να μουρμουρίζῃ.

«Ὑβὰν ὁ τοῖχος μέ πνίγει. Πεθαίνω. Ὑβάν...» Ζαλισθεὶς τότε ἐταλαντεύθη εἰς τὸ κενὸν καὶ ἔπε ε σχεδὸν νεκρὸς πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ κόμητος. Τὸν μετέφερον εἰς τὴν οἰκιαν του. Ὁ Ὑβὰν ἐθεραπεύθη καὶ ἀφοῦ ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημά του, ἀπεσύρθη εἰς ἕνα μοναστῆρι...

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΝ ΜΑΣ

Ἡ λέξις 30 λεπτὰ

Μερικὰ ἰδιαίτερα δὲν ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, καθ' ὅσον ἐλήφθησαν ἀργά. Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀναγνώστας μας τοὺς ἀποστέλλοντας δημοσιεύσεις διὰ τὴν στήλην αὐτὴ νὰ τὰς στέλλουν ὅσο τὸ δυνατὸν ἐγκαιρώτερον.

Τὰ παραληφθέντα ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου ἰδιαίτερα δημοσιεύονται σήμερον.

— Νέος 18ετὴς ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ Πειραιώτισσες 16 13 ἐτῶν. Σκοπὸς ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ. Γράψατε: Ἄνγελον Σεκέν, p. r. Πειραιᾶ.

— Ἀλληλογραφῶ μὲ Ἑλληνοπούλες πανταχόθεν τῆς Ἑλλάδος, ἡλικίας 18 22 ἐτῶν, σκοπὸς ἱερός, ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Προτιμῶντοι Ἀθηνῶν, Πειραῶς, Πατρῶν, Κορίνθου, Τριπόλεως, καὶ Κρήτης. Γράψατε: Senor Nic. Saridakis, Calle Olavaria 302 Roc Buenos Airs.

— Ἀπὸ ὤμορφα καὶ νεαρὰ κορίτσια ζητῶ ἀλληλογραφίαν, ἵνα φαιδύνω τὴν μονότονον ζωήν μου. Προτιμῶνται Κορινθίας. Ἡ πρώτη γράψασα θὰ λάβῃ φωτογραφίαν μου. Νίκος Βελῆς, Δερβένιον.

— Νέος εἰκοσαετὴς πρύσφιξ αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν. Ὅποια νομίζει πῶς βρῆκε τὸν ὁμοιοπαθῆ της, ἂς γράψῃ: Βεϊκοζιανός, Καφενεῖον «Κέντρον» Ὁμόνοια, Ἀθηνῶν.

— Stop. Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς Ἑλληνιστὶ καὶ Ἀγγλιστὶ μὲ δεσποινίδας. Αἱ ἐπιθυμοῦσαι τὸ u. s a 18-26 ἐτῶν, σκόπὲ ὁ γάμος. Αἱ ἐπιστολαὶ δέον νὰ συνοδεύωνται μετὰ φωτογραφίας. Προτιμῶνται Κολομῶν, Μεγαλουπόλεως, Τριπόλεως, Ναυπλίου. Ἄργους, Ἀθηνῶν, Θεσσαλονίκης, καὶ Νιαούσης. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε: Charles Athas, 4,800 Gork RD. Philadelphia pa.

— Φοιτητὴς ζητεῖ γνωριμιαν μὲ δίδας Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Γράψατε: Τώνην Γεωργίου, Πατησίων ἀρ. 1, Κουρεῖον.

— Ἐπιθυμῶν νὰ ἀλληλογραφήσω μὲ τὸς ἐμπορομαθητρίας ποὺ ζητήσουν τὸ φιλι τοῦ θανατου δοσμενον ἀπὸ τὰ χείλη μου». Ἀλλὰ ἡ τρομακτικὴ θέα τοῦ θανατου αὐτοῦ καὶ τῶν συντρόφων, σφραγίζει τὰ χείλη του. Ἡ Σάσα ἐπλησίασε. Ἔχει ἤδη τὸν ἕνα ποδα της ἐπὶ κλιμακος... Τὴν ἀνέρχεται μὲ ἐλαφρότητα πτηνοῦ. Ἀκόμη τρία σκαλοπάτια ἀκόμη δύο καὶ δι' ἑνὸς τελευταίου πηδήματος ἔφθασε καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἀρχηγοῦ.

— Ὦ! Ὑβάν! Πῶς ἄργεξα γιὰ νὰ εἶμαι ἡ πρωτη ποῦ θὰ σοῦ εὐχηθῇ εὐτυχῆ Χριστούγεννα! Ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ ἀκόμη τάστέρια ἐσπιθηβολουν στὸ στερέωμα. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἔβλεπα να μοῦ γελᾶν, ὡς νὰ ἤθελαν νὰ πάω κοντά τους. Ἀκοῦς τὰ σήμαντα πῶς χαρωπὰ ἠχοῦν... Νά, ἔτσι θα πτυπήσουν, σὲ λίγο, γιὰ τοὺς γαμους μας!! Ἀλλα τί ἔχεις; ἠρώτησε ἡ νεαρὰ κορη βλέπουσα τοὺς μεγαλους ὀφθαλμοὺς τοῦ μνηστῆρός της ἁπλανεῖς καὶ πλήρεις δακρύων. Γιατὶ δὲν μοῦ γελᾷς; Δὲν εἶσαι εὐτυχὴς ποὺ μὲ βλέπεις;

— Ποια τρέλλα, Σάσα! Μονον... δὲν ἐπερίμενα... νὰ... σὲ ἴδω τόσον γοήγορα... Νὰ για τοῦτο εἶμαι ταραγμένος. Ἄκουσε ἀφοῦ εἶναι ἑορτὴ σήμερα, προσέθηκε ὁ νέος μὲ φωνὴν τρέμουσαν θέλεις νὰ παίξωμεν ἕνα παιγνίδι; Θέλεις;..

— Αἱ ἐπιθυμίαι σου εἶναι καὶ ἰδικαί μου. Τὸ γνωρίζεις, Ὑβάν. Τί θέλεις νὰ παίξωμεν; Ἀλλὰ πρὶν φίλησέ με, ἀγάπη μου...

Ἐξ ἐμφύτου ὁ Ὑβὰν ἀπιωθοδρόμησεν. Ἀλλ' ὄχι καὶ τόσον ταχέως, ὥστε ἡ Σασα νὰ μὴ προφθάσῃ νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα φιλὶ ποῦ τὸν ἔκαμε νὰ φριτῆῃ. Μετὰ μίαν στιγμὴν δισταγμοῦ τῆς εἶπε!

— Θὰ σταθῇς ἐκεῖ ἐπὶ τῶν πετρῶν... καὶ.. θὰ κάμω ὅτι θὰ σὲ τειχίσω. Θὰ φαίνεσαι σὰν ἅγιο, σὲ μία λάρνακα! Δὲν εἶναι ἔτσι, Σάσα;

— Κάμε ὅτι ἐπιθυμεῖς, Ὑβάν μου, ἀλλὰ τί ἀλλόκοτος ἰδέα!

— Μὴ φοβᾶσαι, Δὲν θὰ μείνῃς ἐκεῖ παρὰ ἕνα λεπτον. Ἄφησε νὰ κάμω ὅτι σου λέω.

Ἀμέσως τότε ὁ ἀρχιτέκτων ἥρπασε τὴν νεαρὰν κόρην ἀπὸ τὸν βραχίονα τὴν ἐτοποθέτησε καὶ μὲ μανίαν παράφρονος ἤρχισε νὰ κτιζῇ λιθάρια γύρω της, ἐνῷ οἱ κτισται ἔρριπτον τὸν γύψον ὁστις ἐξηραίνετο ἀμέσως ὑπὸ τὸν παγερὸν ἄνεμον. Τὰ γόνατα ἤδη εἶχον καλυφθῆ καὶ ὁ Ὑβὰν ἀκούραστος ἐξηκολούθει νὰ κτιζῇ.

Τὸ τεῖχος ἀνιψοῦται. Πάντοτε ἀνυψοῦται... Τὸ πρόσωπον μόνον τῆς νεαρᾶς κόρης φαίνεται πλέον... Ἐπὶ τοῦ παρθενικοῦ προσώπου της φαίνονται οἱ πρῶτοι σπασμοὶ τῆς ἀγωνίας... Καὶ ὁ Ὑβὰν κτιζει καὶ ὅλο κτιζει.

«Ὑβὰν σὲ ἱκετεύω».. παῦσε αὐτὸ τὸ σκληρὸ παιχνίδι...» Ὁ τεῖχος μὲ πνίγει πλεον... μὲ πιέζει... πεθαίνω...»

Ἀκόμη μία σειρὰ πετρῶν λείπει. τὴν θέτουν καὶ αὐτὴν οἱ ἐργάται ταχέως καὶ τὸ ἀνανδρον κακούργημα συνετελέσθη!

Οἱ ἐργάται τρομαγμένοι τότε κυττάζουν τον ἀρχηγὸν τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ εἶναι τρομερα διεσταλμένοι. Ἡ φωνὴ τοῦ κόμητος, καλοῦσα αὐτὸν νὰ παραδώσῃ τὸ ἔργον, τὸν ἐξυπνᾷ τοῦ τρομεροῦ του ὀνείρου!

— Ἔλα, Ὑβαν! Εἶναι ἁμαρτία νὰ ἐργαζεσθε σήμερα!

Ὁ ἀρχιτέκτων ὑπακοῦων εἰς τὸν ἄρχοντα ἤρχισε νὰ κατέρχεται τὴν κλίμακα. Ἀλλα μετ' ὀλίγα βήματα ἀκούει μιαν φωνὴν ὁπισθέν του να μουρμουρίζῃ.

«Ὑβὰν ὁ τοῖχος μέ πνίγει. Πεθαίνω. Ὑβάν...» Ζαλισθεὶς τότε ἐταλαντεύθη εἰς τὸ κενὸν καὶ ἔπε ε σχεδὸν νεκρὸς πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ κόμητος. Τὸν μετέφερον εἰς τὴν οἰκιαν του. Ὁ Ὑβὰν ἐθεραπεύθη καὶ ἀφοῦ ὡμολόγησε τὸ ἔγκλημά του, ἀπεσύρθη εἰς ἕνα μοναστῆρι...

— Γεῶργο, ἔκτοτε στεροῦμαι εἰδήσεων. Ἀνησυχῶ ὑγείαν. Γράψε Β· Σ.

— Κορίτσια, γιὰ νὰ ξεχάσω τῆ; ὥρες τῆς Βάσδιας μου, αἰτῶ ἀλληλογραφίαν σας. Γράψατε: «Ἀνοικτόκαρδο Μηχανόθερμαστάκι», Ρ. r., Βόλον.

— Νέος εὐρείας μορφώσεως ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δεσποινίδων. Διεύθυνσις: Σ. Τ. 13, Ζουμπάτες, Θεσσαλονίκην.

— Νέος 18ετὴς αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ Δίδας 15-18 ἐτῶν, σκοπὸς ἀγνὴ φιλία Γράψατε: Ἀνδρέαν Σταυρίδην, Ρ. r., Ἀθῆναι.

— Νέος 18 ἐτῆς, μορφωμένος, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ ὁμήλικη δεσπινίδαν μορφωμένη καὶ μὲ φυσικὰς κολλονάς. Γράψατε: Μπουρίδην Poste Restant, Athénes.

— Πολυετὴς φοιτητὴς Ἰατρικῆς αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ μορφωμένην δεσποινίδα Σκοπὸς ἱερός. Γράψατε: Ἰωάννην Δελῆν, Ὁμήρου 56, Ἀθῆναι.

— Βιολέτταν, Θεσσαλονίκην. Παρακαλῶ ζητήσατε συστημένην, ἀποσταλεῖσαν εἰς διεύθυνσιν: Βιολέτταν P.R., Θεσσαλονίκην. Κάποιος.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΟΡΑΣ

Συνέχεια τῶν ὀνομάτων ἐκ τῆς 4ης σελίδος.

μπόπουλος (κλῆρ. 3), Γεώργιος Βυδούρης, Β. Κιρκιτζῆς, Κων. Σκαντζουράκης (κλῆρ. 2).

Γράφετε καθαρὰ τ' ὀνοματεπώνυμόν σας. Ὄχι σὰν νὰ ὑπογράφεται ἔγγραφον.

Κων. Σταυρόπουλος, Κ. Μουρίκης, Πηγῆ Πεσλῆ, Παναγ. Κουκούλης, Κρυσταλλία Κωττάκη (κλῆρ. 2), Μιχ. Μπούμπας, Κωνστ. Κυριαζᾶνος (κλῆρ. 2), Δημ. Λογης, Θεμιστοκλῆς Πανώριος, Δημ. Τσάκωσας, Γ. Ροδίτης, Χάρις Κοπετανάκης, Δημ. Ἀντζαλᾶτος, Μ. Μορφόπουλος, Νικ. Α. Σταθόπουλος, Σπῦρος Γ.

Μὴ γράφετε τὴν λύσιν ἐπάνω ὀτὸ τυπωμένο διαγωνισμό. Γράφετέ την σὲ ἰδιαίτερο χαρτί.

Τριαντοφυλλόπουλος (κλῆρ. 5), Δημήτρ. Πάντας (κλῆρ. 2), Στέφανος Μητρόπουλος (κλῆρ. 5), Jaloux (κλῆρ. 2), Ἰωάν. Κόλλας, Σωκρ. Διαμανδέας, Μυρσίνη Μωραΐτου (κλῆρ. 2), Ἀδρ ανὴ Δελετόρα, Ἄγγελος Παλιύκας, Μαρία Λοκᾶ. Παναγ. Ζαχαράκης, Εὐαγγελία Στεφάνου, Ἄλκηστις Καιμάτη, Σωτήρ Νικολάκος, Μαρία Ξυλογ ανοπούλου, Βασ. Γεωργιο

Α. ΑΤΤΙΚΟΥ

Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ Ο Α΄.

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ

Καραγκιόζης Βασιλεὺς τῆς Βερούτης — **Μπαρμπαγιῶργος** Πρωθυπουργὸς καὶ ὑπουργὸς ἐπὶ τοῦ Θησαυροφυλακίου. — **Κολητῆρι** Ὑπουργὸς τοῦ Ἐπισιτισμοῦ. — **Σιὸρ Διονύσιος** Ὑπουργὸς τῆς Μανδολινάτας. — **Χατζηαβάτης** Ὑπουργὸς τῶν Βοηθημάτων. — **Ὠμορφονιὸς** Ὑπουργὸς τοῦ Ἔρωτος. — **Δερβέναγας** Ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Χατζηαβάτης, *(ἀγανακτισμένος).*—Πανάθεμά σε, Καραγκιόζη! Ἐδῶ σοῦ προσφέρουν ἕνα θρόνο κ' ἐσὺ λὲς ὅτι δὲν μπορεῖς γιατὶ ἔχεις νὰ σηκώσῃς τὸ καπάκι τῆς κάσας! Βρέ, δὲν συλλογίζεσαι πὼς ἅμα γίνῃς Βασιλιᾶς θὰ σωθοῦμε ὅλοι;

Κολητῆρι.—Τσώπα, βλέ. Ὅσι, ζὲ σέλουμε νὰ ζίνουμε Φασιληᾶδες. Οἱ Φασιληᾶδες δὲν τλῶνε πλεμόνι.

Σελήμ.—Τί περίεργος ἄνθρωπος! Λοιπόν, κύριε Καραγκιόζη, νὰ πῶ στὸν λαὸ τῆς Βερούτης ὅτι δὲν δέχεσθε;

Καραγκιόζης.—Γιὰ στάσου, ἀδελφέ. Πρέπει νὰ μοῦ δώκετε διορία νὰ σκεφθῶ.

Σελήμ.—Πολὺ καλά. Πόσην διορίαν θέλεις;

Καραγκιόζης.—Νὰ μοῦ δώκετε διορία καμμιὰ δεκαριὰ χρόνια γιὰ νὰ σκεφτῶ.

Χατζηαβάτης, *(ἰδιαιτέρως).*—Βρὲ Καραγκιόζη μου, βρὲ ματάκια μου, εἶναι τώρα νὰ τὸ σκέπτεσαι; Δὲν συλλογίζεσαι τί δυστυχία ἔχεις νὰ τραβήξῃς; Δὲν βλέπεις ποὺ ἔχεις νὰ φᾷς τόσες μέρες; Ἔλα, ἔλα, πὲς τὸ ναὶ μὴν τύχῃ καὶ μετανοιώσῃ ὁ λαὸς τῆς Βερούτης. Σκέψου, Καραγκιόζη μου, τὸ γυιό σου.

Καραγκιόζης.—Ἂς πάῃ στὸ διάολο, μὲ κατάφερες. Μιὰ ψυχὴ θὰ βγῇ ποὺ θὰ βγῇ. Γίνουμαι Βασιληᾶς κι' ἅμα δὲ μὲ συφέρει ξεγίνουμαι. Βασιλούμ, ξεβασιλούμ. *(Στὸν Σελήμ).* Ποῦσαι, γέρω Σαφάκα...

Σελήμ.—Ἐμένα μιλᾷς;

Καραγκιόζης.—Βουΐ.

Σελήμ.—Τί θέλεις;

Καραγκιόζης.—Νὰ πᾷς νὰ πῇς στὸ λαὸ τῆς Βερούτης ὅτι δέχουμαι νὰ γίνω ἀλμπάνης.

Σελήμ.—Ἀλμπάνης;

Καραγκιόζης.—Ἄ, μὲ τὸ μπαρδόν, ἔκανα λάθος. Βασιληᾶς ἤθελα νὰ πῶ κ' εἶπα ἀλμπάνης. Εἶχα στὸ νοῦ μου τὴν πρώτη μου δουλειά.

Σελήμ.—Ὥστε νὰ τοὺς πῶ ὅτι δέχεσαι;

Καραγκιόζης.—Ναί, πές τους ὅνι δέχουμαι νὰ στρώσουν τὰ χέρια τους στὴν πλάτη μου.

Χατζηαβάτης. — Μπρᾶβο, Καραγκιόζη μου, μπρᾶβο. Ἔτσι μάλιστα. Τώρα θὰ δῇς χαρὲς ποὺ ἔχω νὰ κάνω.

Καραγκιόζης. — Στάσου, Χατζατζάρη, λιγάκι καὶ γλέπεις. Μόλις γίνω Χαμηλότατος πρῶτα-πρῶτα ἐσένα θὰ κρεμάσω.

Χατζηαβάτης.—Γιατὶ θὰ μὲ κρεμάσῃς;

Καραγκιόζης.—Γιατὶ μοῦ χρωστᾷς ἕνα δίφραγκο ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια καὶ δὲ μοῦ τὸ δίνεις.

Χατζηαβάτης.—Ἐσὺ τώρα ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα διφραγλο; Ἐσύ, κακομοίρη, θὰ γίνῃς τώρα Βασιληᾶς καὶ θυμᾶσαι τὸ δίφραγκο;

Καραγκιόζης.—Γλέπεις, πρὶν φύγω θέλω νὰ ξεκαθαρίσω τὰ χρέη μου.

Σελήμ.—Ἐγὼ λοιπόν, Καραγκιόζη μου, φεύγω. Ἐπιστρέφω στὴ Βερούτη γιὰ ν' ἀναγγείλω στὸ λαὸ τὴν χαρμόσυνον εἴδηση. Ἐσὺ ἐν τῷ μεταξὺ ἑτοιμάσου. Αὔριο τὸ ἀπόγευμα θὰ σὲ περιμένωμε κάτω στὴ Βερούτη. Ὅλος ὁ λαὸς θὰ εἶναι μαζεμένος στὴν πλατεία γιὰ νὰ σὲ ὑποδεχθῇ.

Καραγκιόζης.—Δὲ μοῦ λὲς: ἐκεῖ κάτω ἔχετε πλεμόνια, ντομάτες, λεμόνια, αὐτά...

Σελήμ.—Ἂν ἔχουμε πλεμόνια;

Καραγκιόζης.—Ναί, γιὰ τὴν ὑποδοχή.

Σελήμ.—Χά, χά, χά. Πάντα χωραταντζῆς εἶσαι ἐσύ. Λοιπὸν ἐγὼ φεύγω. Μεγαλειότατε, τὰ σέβη μου καὶ τὰ συγχαρητήριά μου.

Καραγκιόζης.—Εὐχαριστῶ ζωὴ σὲ λόγου σου.

(Ὁ Σελὴμ φεύγει).

Χατζηαβάτης.— Καὶ τώρα Καραγκιόζη μου;

Καραγκιόζης.—Τώρα, Χατζατζάρη, πρέπει νὰ τρέξῃς ἐσὺ νὰ βρῇς τὸν Μπαρμπαγιῶργο, τὸν Σιὸρ Διονύσιο καὶ τὸν Ὁμορφονειό, νὰ τοὺς πῇς νἄρθουν ἐδῶ νὰ τοὺς μοιράσω τὰ ὑπουργεῖα. Βεβαίως τώρα ποὺ θὰ γίνω Βασιληᾶς ἔχω ἀνάγκην καὶ ἀπὸ ὑπουργούς.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 7ην σελίδα)